

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Следногодишно 3

Искрено и лично обръщение към скъпите, прескъпите и по-евтините сънародници след „празниците“.

Митът за конкуренцията 3

Какво целят и как ни заблуждават апологетите на съперничеството?

Битовата престъпност 4

Какви са корените на т. нар. битова престъпност и какви решения предлага анархията?

Мазиотис: не СИРИЗА, а Революция! 6

Анархистът избличава избореленте в Гърция.

Прогнозите ми за края на държавата и капитала 6

Георги Константинов за някои вчерашни и днешни пророчества.

ГОЛЕМИЯТ ПЛАДНЕШКИ ЗАЕМ

Милиардите – тука има, тука нема

Ето че премиер министърът доктор хонорис кауза генерал пожарникар и пръв приятел на германската фрау канцлерин Бойко Борисов рече: ами да вземем един малък заем от 4,5 милиарда? Защо бре, Бойко? Защото ни сполетяло бедствието КТБ, затуй. Сериозна причина, нали? Когато ни сполетяха бедствия от наводнения, и то нееднократно, мераци за вземане на заем за покриване на щетите липсваха. Когато се чудехме как да възстановим производството, да съживим железниците, се чуваха само речи за реформи, тоест съкращения на работните места. Но за нуждите на банка – винаги.

Добре, нека ги вземе. Не, че ще иска позволение от гражданите на нечистата и несвята република. Не, че после той ще ги изплаща от джоба си – същите непитани граждани ще плащат. Всъщност, вече ги е взел. Но какво би се случило, ако не беше ги раздал на изгорелите вложители на КТБ? Щяха да фалират едни, да си посвятят перките други. Щеше да има повече от досегашния вой в медиите, щяха да се събе-

рат рехави протести на неочаквани и странни места. Щеше да има заведени съдебни дела, от които адвокатите ще си подновят колелите, може би ще пратят челядта си в престижни учебни заведения в чужбина. Ще облекат по-широките грехи, със сигурност не от магазин втора ръка, за да си съберат в тях нарасналото телесно благополучие. Като общ ефект – стотина хиляди души в страната ни много пряко биха разбрали как живеят няколкото милиона техни сънародници.

А какво би могло да се прави с взетите назаем пари? Да се дадат другаде? Но къде?

Например, в здравеопазването. Вярно е, че немалко парче от тази баница ще бъде излапано от разпределящите бюрократични органи. При Станишев за даване на 100 милиона лева надбавки за пенсии потрябваха почти толкова за „административни нужди“, за „преизчисляване“. Вярно е също, че попадналият на място остатък ще бъде в немалка степен поха-

» » продължава на страница 1

СРЕЩА С РЕАЛНОСТТА

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕСНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

Партия „Австрия напред!“ събира 20,5% на избори, а протестиращата италианска групировка „Петзвездно движение“, водена от бившия комик Бене Грило – 25,5% от гласовете. Във Франция расте влиянието на фашизоидния „Национален фронт“. Водещата го Мари Льо Пен, повтаря след Сорос, че ЕС ще рухне като Съветския Съюз. Изборите за европарламент през май 2014 г. са своего рода плебисцит за ЕС на фона на спадащата активност на избирателите – от 62% на 43% за четвърт век. Заплаха са и изборите в Шотландия, чиито избиратели могат да решат да се отделият от Кралството. Това важи също за Каталония в Испания и за Фландрия в Белгия.

Още по-голям проблем за ЕС е безработицата, особено младежката, чиито мащаби – особено в европейския Юг – приемат застрашителен характер и първи стават причина да се заговори за „изгубеното поколение“. По данни на Евростат в Гърция безработните до 25 годишна възраст са 59%, а в Испания – 56%. В Италия и Португалия този показател е 36,6%, а в Германия – само 8%.

ДАНИ ЗА МЛАДЕЖКАТА БЕЗРАБОТИЦА В СТРАНИТЕ ОТ ЕС са публикувани в майския брой на Свободна мисъл за 2014 година. **Като цяло в Евросъюза тя е 23%, обхваща осем милиона души** и по данни на Европейската комисия, струва ежегодно 150 милиарда евро, тоест средно почти по 20 000 евро за всеки млад човек – такава е цената на „социалния мир“. **Фиаското на европейската младеж на пазара на труда в повечето случаи не се дължи толкова на недостатъчното ниво на квалификация, а е свързано с дефицита на работни места и отсъствието на трудов опит, който няма къде да бъде получен и никакво образование не гарантира възможността да се излезе от този затворен кръг.** Някогашната схема на живота на средностатистическия млад европеец – добро образование, успешна кариера, семейство – е претърпяла авария. Защо тогава да се хабят силите за получаване на диплома, ако получените знания и навици няма да намерят приложение? Защо да се създава семейство, ако няма увереност, че ще можеш да го изхраниш? Защо въобще да правиш нещо и да се стремиш към нещо, ако успехът е малко вероятен и твоята съдба е бедност и социална изолация? Довчерашните ценности се обезценяват. Какво може да излезе от „изгубеното поколение“ и какво ще завещае то на потомците си, е труд-

но да се предсказва. **Мартин Шуц счита, че в някои страни на ЕС безработицата е стигнала мащаби, които заплашват да разрушат социалните структури на обществото.** „Ако всеки втори млад човек – включително и висшистите – няма работа поради кризата, за която той няма никаква вина, то това е проблем, който изисква незабавно решение. **Безработицата сред младите е опасна, защото винаги е водила до безредици.**“

На среща на европейските лидери през м. юли 2013 г. е решено да се отделият за борба с младежката безработица в ЕС смехотворните 8 милиарда евро (на фона на трилионите за банките), докато необходимата помощ за младите безработни се оценява на... **500 милиарда евро.** Заедно с това, господата разглеждат като решение повишаване на качеството на професионалното образование в Португалия, Испания и Италия, на първо време чрез внедряване на германската „двойна система“ с два дни седмично в общообразователните училища и три – в цеховете на производството в течение на три-четири години, след което изпращане на стотиците хиляди португалци, испанци и италианци във Федералната република. Германските работодатели обаче се отнасят твърде скептично, ако ли не и неприязнено към подготовката, трудолюбие и навиците на *Зюг-арбайтерите*. Големата част от тях няма да могат да си намерят работното място в своите страни, нито зад граница. Поради това имащите опит считат, че тази програма не е в състояние да промени положението на безработната младеж на пазара на труда, поради което **„социалната бомба“ не може да бъде обезвредена.**

През 2013 г. в САЩ е проведен анализ на информационните и статистическите данни, събрани от службите им. Заключение е, че за бъдещето на ЕС се очертават три алтернативни варианта: **КРАХ, ПОСТЕПЕНЕН УПАДЪК или ВЪЗРАЖДАНИЕ.** Разпадат на най-крупния световен пазар с половин милиард консуматори от 28 страни и БВП от 18 трилиона долара, който би бил световна катастрофа, според американските шпионски служби не е водеща сред очертаващите се тенденции. В своето списание „Глобални тенденции“, в което са публикували резултатите от анализа, те са на мнение, че **„вероятността за колапс на ЕС, при който биха претърпели крах евро, единният европейски пазар и гражданският мир е ниска“.**

В отчета службите на американското разузнаване

твърдят, че ЕС преживява период на „бавен упадък“ и го наричат **„новият болен човек на Европа“**, очевидно, намеквайки за „стария“ – СССР, като отбелязват, че за пета последователна година ЕС остава от САЩ. Вариантът „ренесанс на ЕС“ не е разглеждан от анализаторите, но е включен, защото първите два са прекалено песимистични – **те вещаят началото на края.**

Професорът по икономика в Нюйоркския университет Нуриел Рубини счита, че **„ЕС е изправен пред депресираща перспектива: унищожение на еврозоната и крах на Германия. Според него започнала вълна на кризата в Южната периферия скоро ще залее и самия център (Германия).“**

Сметките са прости: след изтощителните пазарлъци, антикризисният фонд на ЕС едва ли ще стигне набелязания максимум от един трилион евро. Само външният дълг на Гърция е достигнал вече 167% от нейния БВП и възлиза на 340 милиарда евро. Международните заеми, които гръцката държава е получила досега, са 240 милиарда евро и тя е далече от излизане от кризата, въпреки наложената драстична „реструктивна“ политика и ударите върху социалните пера на бюджета. Твърда пред гръцките „сили на реда“, на които ще бъде заповядано „да запазят гражданския и социален мир“, предстоят изпитания от сблъсъците с гладните и безработните от растящото по численост „изгубено поколение на Петото съсловие“.

Дългобата криза в ЕС обхваща все повече и по-крупни страни. В Италия събитията се развиват практически по гръцкия сценарий, но нейният банкрут би означавал икономическа катастрофа за ЕС и заливане на Европа от „хаоса“. Това не е филм на ужасите. Застрашените от следващата вълна на кризата Ирландия, Португалия, Испания и Италия имат общ БВП от **три трилиона евро**, докато външните им дългове спрямо БВП са съответно 1008%, 223%, 167% и 108%! **Опитите да се съкратят бюджетните разходи увеличават безработицата и минират „социалния мир“.** Погасяването на дълговете със собствени сили е невъзможно, а международна „помощ“ няма да има – никои не иска да дава заеми на фалиралите клиенти. Техният фалш обаче означава крах на евро и разпад на ЕС, а **Германия живее за сметка на евро. Нейното мощно икономическо развитие през последното десетилетие се дължи главно на факта, че германските капиталисти могат да продават стоките си в страните от еврозоната. Ако те се върнат към нацио-**

налните си валути, първият губещ ще бъде Федералната република. Затова, редица германски експерти убеждават Меркел, че помощта за Гърция е в интерес на Германия: ако не помогнем и евро рухне, след година кризата в Германия може да бъде по-тежка и от гръцката. За германските стоки просто няма да има купувачи, защото „силната марка“ ще направи техният експорт невъзможен! **Послеците от такова развитие ще се почувстват не само в ЕС, но и в целия свят.**

Небезизвестният финансов спекулант Джордж Сорос заявява открито, че **ЕС може да повтори съдбата на СССР.** Той счита, че опитите да се съхрани евро ще изострят политическите и социалните проблеми, които заплашват Съюза с унищожението му.

Икономисти на СЕПР (Център за икономически и политически изследвания във Вашингтон) са изследвали социалната нестабилност в Аржентина през 2001 г. и в Гърция понастоящем. Те са установили тясната зависимост между съкращенията на бюджетите и практикуваните от ЕС през последните години рестриктивни мерки в социалната сфера и „безредиците“, стачките, протестите и други вълнения. След това са разширили обхвата на своите изследвания върху всички демонстрации, безредици, терористически актове, правителствени кризи и опити за революция в цяла Европа за периода от **1919 г. до 2008 г.** Цифрите сочат, че ако при дадено ниво на бюджетните разходи за социални нужди индексът на дестабилизиращите събития в една страна е 1,4, то при съкращението им с 1%, той нараства на 1,8, а при съкращение на разходите с 5% за годината, в страната стават 3 и повече крупни дестабилизиращи събития. Ако бюджетните икономии надхвърлят 3% от БВП на страната, броят на демонстрациите се увеличава рязко.

С това експертите от СЕПР обясняват такива прояви на гръцката младеж като **хвърлянето на бомби или палещите и грабежите на банки и супермаркети. Те призовават лидерите на Европа да се замислят за връзката между програмите за икономии и „анархията“, послеците от която могат да бъдат катастрофални,** но спестяват тези свои съвети на щатските власти и финансови магнати, чиято система на социално осигуряване не е оставила никакви други възможности за оцеляване на американските бедняци, освен нарушаването на законите. Очевидно те са предоставили решението на социалните проблеми на полиция-

та и съда, които са изпратили над три милиона души зад решетките в щатските затвори, чиито режими могат да се конкурират със сталинските...

Чакалите на недообития московски империализъм, които очевидно не са научили нищо ново и не са забравили нищо старо, също очакват разпада на ЕС, за да се опитат да възстановят изгубените си позиции в Прибалтика и Източна Европа, като убеждават управляващите там, че ще намерят „взаимноизгоден“ пазар само в Русия. Проф. **Михаил Деягин**, член на съвета по външна политика на Руската федерация и ръководител на Института по проблемите на глобализацията, в своята концепция, предназначена за държавното ръководство на РФ, пише: **„Съзнавайки неизбежността на краха на ЕС, е необходимо да засилваме всеотрядно връзките си с неговите нови членове за използването им в качеството на канали за икономическото ни и политическо проникване в най-развитите му страни и за укрепване на нашите позиции в тях. Трябва да откъснем Източна Европа от Евросъюза и да я върнем в руската орбита... Трудно е да прогнозираме кога Русия ще се върне там, но ако действат последователно и ако съумеем да използваме ефикасно кризата в ЕС и зависимостта на всички страни от европейския континент от нашите енергоресурси, ако съумеем да завоюваме доверието на политическите елити в Източна Европа, ние задължително ще станем влиятелна сила там...“**

Очевидно Европа е на кръстопът. Решение на системната криза за сметка на увеличаване на вътрешното потребление е невъзможно – европейските стоки, произведени от по-високо заплащаната работна ръка, са твърде скъпи и не могат да се конкурират с китайските, турските или тези от други „развиващи се страни“. Изходът ще се търси в икономическата експанзия, но тя също е безперспективна и ако се окаже невъзможна, което е най-вероятно, като че ли на ЕС остава само... военната, защото „перпетуум мобилето“ на войните е изпитано средство и „необходимост“ при „разрешаване“ на кризите на капитализма: като се разрушат производствените мощности, социалните „мрежи“ и жилищата, ще се създадат „нови работни места“ за последващи ги... „възстановявания“, както това става и днес в „миниатюрни“ мащаби в Ирак и в Афганистан. За целта обаче „джуджето трябва да порасне“ и да се превърне във военен гигант. •

(следва)

2015

Следновогодишно обръщение

Скъпи, прескъпи и не толкова скъпи, направо евтини сънародници!

В навечерието на настъпващата нова 2015 година някои от вас имаха възможността да се насладят на посланието на господина, нарочен с едва една пета от доверието на гласоподавателите за ролята на президент. Е, поне достатъчно трезвите от вас се насладиха. Особено се насладиха пък онези от вас, които избраха да видят версията на президентската реч, излъчена от „Господари на ефира“.

Сега, след като празниците (грандиозен повод за пазаруване, продаване, пътуване и бране на ядове по пътища и магазини) поотминаха, получите още порция наслада – запознайте се със следновогодишното обръщение към „нацията“ от страна на... няма значение от страна на кого. Какво у нас значи някаква си личност? Нито преди, нито сега е означавала нещо. Затова приветствието „скъпи и евтини сънародници“ посочва кое е важно за държавата – вашите пари, вашата лоялност към управниците. Не вашите уши и очи – те са ангажирани за слушане и гледане на реклами, та да научите

от тях какви нужди имате. Не вашите сърца – политически и идеологически практики са ги покрили с дебела кора непукизъм. Не вашата съвест – вместо нея ви спускат заповеди, наредби, закони, постановления, инструкции, курсове по „бизнес етика“. Скъпи са онези седмина граждани на България, които официално са обявени за милиардери (колко ли са непризнатите?). Скъпи са десетината хиляди милионери, и то в евро, не в левчета. Достойни за официална похвала са онези, които още в нощта на 1 януари си подадоха по електронната поща данъчни декларации. Останалите сънародници са от евтини до направо без пари, особено когато гласуват на избори срещу очевидно кухи обещания. Когато бачкат без заплати, а после търпят уволнения без обезщетяване. Когато се дърлят по въпросите кой е повече вярващ в един от няколкото въображаеми приятели, обитаващи църкви, джамии, синагоги и други храмове.

Така гледа на вас държавата. А вие, в огромното си мнозинство, изпитвате най-много леко раздразнение от този презрителен и сметкаджийски поглед.

Затова е нахалост да се мъча да ви трогна с патилата на бежанците – а те ще прииждат и през тази година. На вас, сънародници, не ви е жал за себе си, щом търпите издевателствата на работодатели, профсъюзни, фирмени и държавни чиновници – как бихте пожалили други хора, чийто език не разбирате, от които са ви дресирали да се плашите? Вас ви научиха във всеки чужденец от Югоизтока да съзирате луд терорист, а не човек, чийто хал надали е различен от вашия. Потъналият в сиромашия човек лесно се купува за какво ли не – включително да грабне автомат и да изпозастреля неколцина художници, които иначе лично убиеца си с нищо не са обигули.

Напразно ще е да говоря за ниските ви доходи и големи харчове – вие не се борите за повече, нито за по-добри условия на труд, вие искате да успеете да заминете на гурбет, където, макар и пак мизерно платени в сравнение с местните, поне ще се наядете с четири пъти по-евтин шоколад „Своге“ (по 20 евроцента парчето в европейски магазин за хранителни стоки).

Не знам дали да споменавам пенсията. Статистически повечето гнес работещи надали ще доживеят до пенсиониране. Вместо солидарна система ви пробутаха принудителна издръжка на нетрудоспособните, докато държавата и бизнесът само прибират меда, а за вас оставят отровата по жилището – и „правото“ да работите като пчелчички, които ще измрат през зимата.

Фантастът Айзък Азимов още през 1940-те е писал за работи, които поемат тежката и монотонна работа. Във второто десетилетие на XXI век обаче роботите, където ги има (а ги имаше и у нас, макар и откраднати от западни образци, в опитни заводи под шапката на БАН през 1980-те), само увеличават безработицата, не са разтоварили хората от тежката, роботизираното производство пълни гушите на корпорациите със средства за контрол, вместо да храни изхабените от работа наши бащи и майки.

Изобщо, така като се замисля, май няма какво да ви кажа, към какво да ви призова с патетични децибели. Да ви кажа „на оръжие!“ ли, а? Боя се, че

четвърт от нас не ще посмеят даже да посегнат към огнестрелно желязо, друга четвърт ще го употребят за бандитизъм, и то не срещу богатите, а за да оберат останалото от събратята си по съгба, понеже богатите са наели вещи бячи и стрелци за охрана. Третата четвърт сигурно ще продават пушките... за да напазаруват алкохол или да си платят сметките, може би да посетят най-после зъболекар. Останалите ще се чудите какво да правите с оръжието. Представите ви за света са зациклили върху това, което е около вас. И да използвате пушката, пак ще правите това, което вече го има, което е проблем, което е блато с безброй удавници в него.

Така че от обръщение няма смисъл, преди вие, БЕЗЦЕННИ мои сънародници, да положите малко усилие да се замислите какво всъщност искате от живота, но и какво бихте дали на този живот. Преди това и най-пламенните и верни слова ще падат като искри, но не върху барут, а върху кал. Много рядка и, извинете за откровеността, много мирозлива. •

Хасан Девринджи

ГОЛЕМИЯТ ПЛАДНЕСКИ ЗАЕМ

Милиардите – тука има, тука нема

» » » продължава от страница 1

бен. Защото, уви, девет от десетима лекари у нас едва стават за болногледачи – и единствено като такива ги наемат на Запад. Лекарските им практики са белязани с погубени от некадърност, немарливост и равнодушие пациенти. За което и ягат бой, не само в циганските гета, но и от престашили се да се възмутят по-бурно българи. Вярно е също, че не само докторите са виновни за положението, но биха могли поне да настояват, и то гръмко, нещата да се оправят. И тук пак е вярно, че пред кого да настояват за подобрения? Пред същата чиновническа банда, която е спретнала цялата система? Заради която отнасят онази част от шамарите, които не са заслужили с личната си грубост и професионална импотентност?

Каква тогава би била ползата от наливане на пари в здравеопазването, след като не е сигурно, че системата ще цъфне? След като надали високите заплати, нито подновен и увеличен автопарк **оборудвани** линейки биха променили сами по

себе си стила им на онова, което е прието да се нарича „работа“?

Ами, защото, ако наистина вдигнат заплатите, наистина предоставят повече линейки, тогава шансът на пациента да попадне при онези 10 на сто все още кадърни лекари се увеличава. Здравната система би престанала да бъде толкова сериозен геноциден фактор в този наш четвъртвековен „преход“ от частния капитализъм с партийна олигархия към частен капитализъм с бизнес олигархия (а тя е родом от бившата и настояща партийна). Жертвите на съхранения у нас „социален мир“ не биха били сравними с жертвите на несъстояла се „гореща“ гражданска война. Не е и сигурно, че такава гражданска война би убила и прогонила толкова хора – близо 2 милиона души разлика в числеността на населението гнес спрямо 1989 г.

Ала – мълчи сърце. Мечтай си, коньо, за зелена трева. Парите отиват при „спестовните“. И да капне нещо в здравеопазването, сигурно ще отиде за заплащане на полицейски конвой на линейките, та когато *спешната*

медицинска помощ пристигне час или два след подаден сигнал, близките на починалия в очакване пациент да не се изкушат да грабнат сопите.

Трагичното е, че наистина лекарите не са виновни, че системата ги е прецакала. Те обаче носят своя дял вина в това, че съдействат на технологията за противопоставяне: лекари срещу пациенти, българи срещу цигани, едни бедняци срещу други, вярващи срещу други вярващи, а заедно – против атеисти. Когато „простолюдието“ се хваща гуша за гуша със себе си по въпросите кой каква музика слуша, за кой футболен отбор вика, какъв секс предпочита и коя партия го е измамил с поредната доза очевадно нереални обещания, тогава се създават идеални условия за оцеляване и проспериране на едрите мутри. Включително и перманентното позволение да вземат милиарди заеми, ползата от които ще е минимална – тоест за минимален брой хора от страната.

А останалите – кучета ги яли? •

Шаркан

МИТОЛОВЦИ

Митът за конкуренцията

Твърди се, че конкуренцията гарантира прогреса, че подобрява всичко около нас, че без нея настъпва упадък. Обожателите на конкуренцията повтарят в захлас, че тя е причината силното и здравото да оцелее, а слабото и болното да загине, за да не пречи, да не дърпа „назад“ – каквото и да значи това „назад“.

Веднага се съгласявам, че **конкуренцията на идеи**, мнения, хипотези, планове е наистина нещо добро. Без филтрите на съмнението, без проверки на фактите не бихме могли да отделяме неволните заблуди и преднамерените лъжи от фактите, които изграждат знанието, а то на свой ред е инструмент за постигане на общото благо. Отровено с глупост знание не ще даде желаните практически резултати. Тогава нека проверим твърденията за архиважността на конкуренцията.

Първо, от гледна точка на биологичната еволюция, конкуренцията в никакъв случай не осигурява задължително оцеляване нито на най-доброто, нито на най-силното, а само на *максимално приспособеното* към дадените условия на околната среда. Да, в известна степен „приспособеното“ се покрива с поня-

тия като „силно и здраво“, но не изцяло. Така например птици, попаднали в среда без наземни хищници, престават да летят, а способността за полет е важно качество. Достатъчно е в ареала им да проникне такъв хищник и той ще унищожи и здравите, и болните нелетящи жертви, иначе чудесно адаптирани към безполетния живот.

Второ, човечеството, откакто съществува като различен вид, все по-малко зависи от чисто биологичните фактори. Този вид еволюция за човека е ако не замряла, то драстично забавена. От решаващо значение са социалните условия, а те се гледат от самите хора. В този градеж обществата се ръководят, за съжаление, не само от разума си, от проверените и премислените знания, но и от предразсъдъци, особено когато предразсъдъците дават предимство на една част от обществото да налага своята воля над всички останали. Конкурирането в такава среда се свежда до приспособяване към условия, определяни от приспособяващите се. Получава се истински застои, конкуренцията убива творчеството, излизането извън рамките на установеното разславяване на

» » » продължава на страница 4

НОВИНИ

Протест срещу расизма в София

Около 50 души излязоха на протест срещу расизма, организиран от Мрежа за гражданско действие в знак на несъгласие с расистките изказвания на политици през последните седмици. •

Полицията в Барселона отново напада скуотовете

Акцията е с кодово име „Операция Пандора“. На прицел този път е известният скуот *Каса де ла Мунтаня*. При нахлуването на полицията над 15 скуотъри са били арестувани за „анархистически убеждения“. •

Полицията в Египет е арестувала 10 000 души по обвинения в „тероризъм“

През изминалата 2014 г. полицията в Египет е арестувала 10 000 души по обвинения в „тероризъм“. В тази бройка влизат предполагаеми саботьори, участници в протести, дори администратори на страници във Фейсбук. Те са обвинени в подстрекаване срещу държавните институции, полицията и разпространяване на „враждебни видеоклипове“. •

Испанският парламент поставя строги ограничения със „Закон за обществената сигурност“

Гласуваният закон е поредният опит на правителството да задуши протестите срещу неговата икономическа политика.

Организаторите на демонстрации пред парламента и други ключови обекти, за които *бъде преценено*, че смущават общественото спокойствие, може да бъдат наказани с глоби до 600 000 евро. •

ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Причините за битовата престъпност

Все-повече медийно време и зрителско внимание се отделя на „битовата престъпност“. Изглежда нейната значимост в очите на съвременния българин расте, затова начеваме дискусия, чрез която да разберем по-добре въпроса и да уточним начините за неговото решаване.

В този брой ще публикуваме мнението на един наш читател. Надяваме се в идните броеве да имаме възможност да публикуваме още мнения и впечатления, както и по-подробни и по-аргументирани анализи.

Редколегия на СМ

В крайна сметка от битовата престъпност не печели почти никои. Малцината печеливши са властените боклуци, които използват битовата престъпност на места като България, САЩ и др., за да настройват различни етноси един срещу друг, като в този процес хората се самоопределят не класово, а етнически. Но и това, мисля си, е по-скоро страничен продукт, отколкото търсен ефект.

Ако някой „дирижира“ процеса, това са престъпните босове. За осъзнаването му като национален (вместо като класов) проблем пома-

гат разни олигарси, използващи поръчковите си медии, за да насаждат етническа нетърпимост с цел манипулация.

Всички плащаме, но – както винаги – най-много плащат най-бедните. Част от тях плащат като жертва на престъпления, друга част – като прекарват живота си по затворите, защото никога не са имали шанс да живеят и да се препитават „нормално“. Всъщност май онези в затворите плащат най-много...

Окончателно решение няма. Дори една революция не би могла да премахне напълно битовата престъпност, просто ще я намали много драстично. Това се определя от причините за престъпността.

Причините за битовата престъпност бих разделил на три основни групи:

Социалноикономически

Става дума за различни форми на неравенство. Докато има неравенство, ще има и престъпност, защото ще има мотивация за подобни действия – човек, който има малко, е мотивиран

да си вземе недостигащото от човек, който има повече. Това важи както в чисто материален, така и в социален аспект (напр. социалното положение, броя контакти, достъпът до одобрение от страна на референтни групи и прочее могат да се разглеждат като своего рода социална валута, която е също толкова неравномерно разпределена, колкото и обикновеният финансов ресурс). Икономическите причини са и тези, които анархистката революция може директно да премахне. Чисто социалните най-вероятно ще бъдат значително редуцирани, без да бъдат напълно изкоренени.

Психологически

Някои хора просто са по-агресивни от други. Такива хора винаги ще е по-вероятно да се ангажират в някакви антисоциални действия, отколкото други хора с по-ниски нива на агресия. Такива хора ще е по-вероятно да се сбият в кръчмата, да убият любовника на жена си и т. н. Моето мнение е, че такива хора ще има и в най-справедливото общество. Този проблем (т. е. проблемът с

биологично детерминирани те равнища на агресия) почти няма да бъде засегнат от революцията. Не знам дали терминът „престъпност“ ще е адекватен в едно постреволюционно общество, но проблемът с насилието ще си го има според мен.

Културни

Има култури, които се дефинират като враждебни на други (т. е. това е съществена част от културната им идентичност) и изразяват тази си враждебност на битово ниво (а в по-лошия случай на военно ниво – например израелско-арабските конфликти). Например циганите често (не винаги, разбира се, но се случва) са враждебно настроени към българите и нямат никакъв морален проблем да си присвояват и/или да разрушават собствеността им. При това същите цигани много по-рядко действат по подобен начин спрямо други цигани (освен когато не са от различни кланове, които са в състояние на траен конфликт). Те намират действията си за неморални, когато

» » продължава на страница 5

МИТОЛОВЦИ

Митът за конкуренцията

» » продължава от страница 3

обществото на управници и подчинени, на притежатели на блага и чакащи подаяние с все по-непроницаеми кастови граници. Дори да признаем известна прогресивна жилка на конкуренцията, то в един момент тя става консервативна, деградираща сила. В глобализацията се свят, който съкращава разстоянията с транспортната си мрежа, ускорява общуването с бързите си комуникации, преразпределя жизненоважни ресурси между отдалечени краища на планетата, тъкмо чистата конкуренция вкарва човешката цивилизация в упадък, като натиска всекиго да се приспособява към „даденостите“, които дори наполовина не са рационални и доброволно следвани от хората. Критериите за „здрав“ и „силно“ са деформирани, опорочени, принудата да съответстваме на подобни „ценности“ с мисъл и поведение не е нищо друго, освен деградиация.

Конкуренцията е издребняло боричкане за преразпределение на преразпределеното, създадено от все по-малък брой хора, въоръжени с мощна техника. Конкуренцията е смазала търсенето на нови решения, освен чисто външни, дизайнерски форми, защото диктува незабавна реализация на „стоката“, а в стока

е превърнато буквално всичко – от хляба, водата и времето за разговор по телефона, до интимните преживявания, паспортното поданство и всяко изречено хрумване (т. нар. „авторско право“). За внимателно разглеждане на възможностите за подобряване на продукт, инфраструктура или алгоритъм за реагиране не остава време – бързай, защото конкурентът ще те изпревари!

А бързата работа – знаете какво се казва за нея в народните поговорки.

Но – ще ми възразят поборниците за конкурентен свят – нали съществуват механизми за регулация на конкуренцията!

Да, съществуват. Тъкмо защото конкуренцията пречи на съгласуването на човешките усилия. Регулаторите, най-вече държавата, прекрасно разбират колко разрушителна е конкуренцията за блага. Затова, за да не се разпадне почвата под краката на властта, тя налага на обществото да си сътрудничи, но в такива форми, в които регулаторът запазва своите привилегии да поставя рамки – както на конкуренцията, така и на взаимопомощта. На дело „регулационето“ е провесило на врата ни сложен хамут от юридически нормативи. Стига се до абсурда, че като видиш задаваща се беля, не можеш да я из-

бегнеш, защото с прякото си действие ще нарушиш някой закон... и оставаш в очакването на края си, често буквално, парализиран от страха пред закона повече от страха от смъртта при бездействие.

Казах вече: конкуренция на идеи – да, конкуренция за нужни за живеене неща – не. Самата биология ни предоставя доказателството, че **СЪТРУДНИЧЕСТВОТО**, взаимопомощта, е не по-малко мощен фактор на еволюцията, а дори и по-мощен от съперничеството. Учените от десетилетия са установили редица факти в полза на този извод. Сътрудничеството на по-прости същества, прокариоти, е създавало сложната еукариотна клетка. Многоклетъчните организми са пример за „съюз“ на милиони и милиарди клетки. Сътрудничеството между видовете е известно като явление **симбиоза**, развила се от паразитизма, понеже паразитът убива „домакина“ си и загива сам – по-изгодно е да спре да вреди. Неслучайно от милионите бактерии и вируси опасни за здравето са само хиляди видове. Сътрудничеството вътре в един вид, в една популация, в едно стадо е гаранция за оцеляване. И това са все примери от животинския свят, уж неразумен спрямо човека.

В този смисъл взаимопомощта е **естествено яв-**

ление. То е спонтанно, не се нуждае от външен регулатор, особено при наличие на разум, тоест способност на организация да осъзнава последиците от поведението си в дългосрочен план, да се кооперира със себеподобни и дори различни от себе си същества. Чак е абсурдно, че разумните хора се държат по-неразумно от животните, залагайки предимно на само един от еволюционните фактори. Не е разумно да пренебрегват уроците на природата за сътрудничеството, не е разумно да се подгават на пропагандата за конкурентността като „единствена творческа сила“. Нима малцина забелязват, че възхвалата на конкуренцията, тази разрушителна и отчуждаваща практика, иде от малброен спрямо човечеството кръг заинтересовани и солидно облагодетелствани люде? Люде, които рядко или никога не са участвали в истинска и честна надпревара?

Митът, че конкуренцията е благо, и то единствено, е като камъкът на митичния Сизиф с тази подробност, че е вързан с верига към шията на човечеството – и така всяко търкулване на камъка по надолнище ни събаря, повлича към началото на трудния път. А на мнозина направо им троши вратовете. •

Васил Арапов

НОВИНИ

Извънреден конгрес на Международната работническа асоциация се провежда в Порто

През декември 2014 г., в град Порто, Португалия се провежда 16-ти конгрес на МРА (IWA). На дневен ред бяха поставени редица въпроси, които не бяха решени на предходния 15-ти конгрес през декември 2013 г. във Валенсия, Испания. Бяха обсъдени нови предложения, идеи и начинания. В този конгрес взеха участие 80 гости и делегати от общо 13 секции на МРА и приятелски организации, сред които и Автономният работнически синдикат от България. •

Шествие на турско-сирийската граница

Турски активисти от „Революционно анархистко действие“ и леви организации проведоха шествие под наслов „103 дни съпротива в Кобани“ в знак на солидарност с борбата в Рохава и за да отбележат победата на кюрдските сили над ИДИЛ при планината Синджар в северен Ирак. •

Мъж с автоматично оръжие е задържан край офиса на турския премиер в Истанбул

Мъжът е арестуван след като хвърлил самоделна бомба срещу полицията. Бомбата не е експлодирала, а нападателят на около 30-годишна възраст, е бил задържан от силите за сигурност край двора Долбахче в най-големия град в Турция. Няколко часа по-късно, с комюнике в интернет „Революционният народно-освободителен фронт“ официално поема отговорност за въоръженото нападение.

Анонимус-Рио са атакувани от бразилското правителство.

Двама от администраторите на страницата във Фейсбук са били арестувани. Полицейската акция е във връзка с масовите протести в Бразилия през 2014 г. •

ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Причините за битовата престъпност

» » продължава от страница 4

са насочени към член на своята общност, но изключват българите от понятието си за общност и ги разглеждат като външен враг. Много българи мислят по същия начин и също толкова спокойно ограбват циганските общности (например чрез смешни НПО-та, които се занимават с „интеграция“), но тук нивото на престъпност не е точно битово. Културните причини предполагам, че ще бъдат засегнати от една революция, но за премахването им ще бъде необходимо повече време, отколкото за икономическите, и това е защото начинът, по който революцията ще премахне тези причини, ще бъде различен. По отношение на икономическите причини революцията просто ще премахне неравенството чрез премахване на частната собственост върху средствата за производство, респективно експлоататорските взаимоотношения между хората. Така ще бъде отстранен и основният мотиватор за извършване на битови престъпления. Социалните причини ще бъдат значително регулира-

ни, защото социалното неравенство много често (но не винаги) стъпва на икономически фундамент, от което следва, че като премахнеш икономическото неравенство, по необходимост намаляваш и социалното.

При културните причини революцията по-скоро ще създаде независими общности от хора, които се осъзнават като такива, и по този начин ще факто ще премахне „малцинствата“, които се възприемат като потиснати, дискриминирани и въобще принудени да обитават една социокултурна действителност, в която отказват да се припознаят. Така никога няма да бъде „малцинство“ в своята си общност. Защото в момента, в който би се почувствал „малцинство“, ще може да смени общността си с такава, в която се чувства по-добре приет и адаптиран, като при това различните общности естествено ще бъде напълно безсмислено да се дефинират от етнически позиции.

Често факторите се комбинират успешно. Например в сферата на „легитимния“ бизнес няма много свободно

място, затова амбициите на хората с подходящия социален и психологически профил, които иначе биха се насочили в легална дейност, се налага да избият именно в областта на „престъпния“ бизнес.

Очевидно е, че решението, което сегашната система предлага, не работят. Нито корумпираната полиция, нито различните „социални програми“ имат някакъв забележим ефект. Напротив, в България равнищата на битова престъпност растяха от 1989 докъм 1997 г. и от тогава си седят на едно ниво, което явно е близо до максималното (т. е. до максималното ниво на престъпност, което все още не води до незабавно разрушение на социалната кохезия). Нещата не са по-различни и в други държави (например САЩ, където има повече затворници на глава от населението, отколкото в коя да е друга държава на планетата) – т. е. проблемът очевидно е глобален. Не виждам смисъл да доказваме, че настоящите решения не работят – очевидно е, че не работят. Можем най-много да потърсим данни, които да го

илюстрират, а такива има в изобилие.

Причините, поради които не работят, за мен също са очевидни – тези решения не се занимават с нито един от трите основни фактора, които генерират битова престъпност, и най-вече с главния фактор (свързания със социалноикономическото неравенство).

Накрая, ако обществото не е готово да се откаже от капитализма, който генерира икономическо (а от там и социално) неравенство, и от монолитната държава, която генерира културни малцинства, не виждам как ще реши този проблем. Важно е да повтори обаче, че според мен дори и в най-идеална ситуация някакви спорадични прояви на насилие ще има най-малко заради втората група фактори, психологическите (а отчасти и заради неравномерността в разпределението на социалната валута спомената по-горе, която неравномерност не може да бъде сведена до нула). Т. е. не трябва да твърдим, че анархизмът е абсолютна панацея. •

Светослав

КАЛЕНДАР

Януарски размисли

През януари 1917 г. Владимир Ленин е в Цюрих и изнася доклад за революцията от 1905 г. Броени дни преди свалването на царизма в Русия и месеци преди партията на същия Ленин да извърши държавен преврат, вождът на болшевиизма – към онзи момент все още не най-признатият, нито най-красноречивият – казва на швейцарските социалисти: „Ние, старците, навярно не ще доживеем до решителните битки на бъдещата революция“ и изразява надеждата си, че младежта сигурно ще „има щастието не само да се бори, но и да победи“.

Последвалите събития в Петроград смайват Ленин. Той е наясно колко слаба е мрежата нелегални революционни организации, както в столицата, така и по цялата Руска империя. Затова първата му реакция е да окачества Февруарската революция като „заговор на англо-френските империалисти“ (в „Писмо отдалека“ от 8 март 1917 г.).

Едва през април същата година Ленин успява да уреди пътуването си от Швейцария в Русия, при съдействието на Германия, чието правителство се е надявало болшевишките лидери да изиграят ролята на масло в огъня на размириците, които да елиминират Русия като противник в про-

*Ако за Ленин е
уместно да остане
препарирани и
забравена мърша,
то за Ботев това е
недопустимо*

дължаващата война. Така се ражда мълвата, че болшевиците са „немски шпиони“.

Пак същият месец януари дава повод за посещане, че някога в България е съществувал революционер дух, макар и натирен в Букурещ. През януари е роден Христо Ботев. Вестниците не обърнаха кой знае какво внимание, поне не и на първите си страници, но видяхме в телевизионни репортажи честването на датата. Чухме даже и несъмнено искрени заявления на организатори, че „всеки ден трябва да си спомняме за Ботев и да разсъждаваме какво той би направил днес“. Похвални думи. И наистина искрени... за момента пред видеокамерата. Спомену, разсъждения... а къде са делата? Младият мъж, който пламенно призовава да „мислим какво би направил Ботев“, не е

хукнал по-далеч от мисленето. Не е развял байрак. Не е препасал патронни ленти, в ръката му няма нито пушка, нито гола сабя, нито дори нокторезачка. Не носи торба с парче хляб и пачка позиви, в които да пише – на български и на турски – да въстанат сиромасите срещу чорбаджи и султански служители. Загърба му обаче се кандилка набучен на прът портрет на Поета – все едно отрязаната му глава на кол.

Процавай, авторе – ще си рече сега читателят наум, – ама каква е връзката между Ленин и Ботев?

Ами пряка – като куршум в челото. И иронична – зла и много печална ирония. Има революционери и революционери. Едните само говорят за Революцията, но не я очакват да се случи. А тя се разразява, доущ буря, проспана от метеорологични и социологични „привидци“. Ако не си готов за нея ВСЕКИ МИГ, що за революционер си?

Другите пък се опитват, без да жаят удобство, слава, живот, да предизвикат тази буря. Истинските революционери разбират, че тяхната мисия е първо да ПРОСВЕТАТ народа, а сетне да му РАЗЧИСТЯТ терена, така че хората да грядат своето бъдеще. На революционерите като Ботев не им е хрумвало да гонят хо-

рата под конвой към свободата, че и да я опасват с боглюва тел, да не би случайно да избяга от „освободителите“. Обратно, превратаджиите като Ленин ламтят да завземат държавната машина, да приковат хиляди пъти по три синджира поробени пленници и да я подкарват накъдето им скимне.

Ироничното „общо“ между Ботев и Ленин е, че и двамата са мумифицирани – Ботев католям портрет на стената, а Ленин – буквално, препариран в гробница от полиран гранит.

Делото, заветите на Ботев са ако не умрели, то в дълбока кома за днешното ни общество. Деянията на Ленин пък са живи, живи са практиките със силата на държавната власт да влачат народа към „светло бъдеще“, в което „служилите революционери“ са просто новите господари.

Ако за Ленин обаче е уместно да остане препарирана и забравена мърша, то за Ботев това е недопустимо – по простата причина, че борбата му е недовършена, а идеите и делата му са предадени. Ще участват предадени, докато съществуват в това претателство, докато само „мислим и помним“, без да действаме и знаем.

Христо Николов

АНАРХИСТКИ „ЛИТКРИТ“

Позитивните утопии на Александър Богданов

Утопия е дума, която означава „несъществуващо място“. Кой знае защо обаче терминът е придобил подвеждащия привкус на „нещо неосъществимо“. Когато някой иска да посочи абсолютната невъзможност да се реализира даден замисъл, той лепва като хрчка определението „утопия“. При все, че **антиутопиите** трагично доказваха, че **могат** да съществуват. В някои случаи те се осъществиха в дори по-ужасни форми от описаното в книгите или заснетото във филмите. Затова към антиутопията има респект. А утопията е нарочена за лекомислие, празна фантазия.

Всичко в този свят някога е било утопия. Самата ни планета. Самото човечество. Идеята, че хората се раждат не за да бъдат роби. Както е казано простишко: *за всяко нещо има първи път*.

Руският учен, писател и революционер Александър Богданов е бил утопист буквално във всяка част от своите начинания. Роден е през 1873 – годината на гибелта на Левски и разпадането на революционните комитети в Бълга-

рия. Присъединява се към болшевиките още през 1905 г., но е сред критикуваните от Ленин „екстремисти“, които държат на прякото революционно действие без участие в официалната власт (депутати в импотентния царски „парламент“). Утопист в политиката. Но след време „утопичният му екстремизъм“ се оказва правилното решение – властта не бива да се реформира, тя трябва да бъде просто съборена. „Утопист“ е и в науката – предлага създаване на науката „тектология“, част от идеите на която по-късно дават начало на кибернетиката. Има „утопични идеи“ относно кръвопреливането – и с неговите усилия е създаден научен институт по кръвопреливане, натрупани са данни за науката геронтология – изследване на остаряването с оглед лекуването на старостта така, както се лекува всяка друга болест.

Като утопист се проявява Богданов и в литературата. Нему принадлежи един от ранните научнофантастични романи (**Червената звезда**, 1908) с позитивно описание

на комунистическото общество, ненадминати по логика и радикализъм от по-късни произведения, звучен шамар към официалните марксистки доктрини за това как може да изглежда комунизмът във общите и мъгляви приказки. Тъкмо неопределеността на контурите на бъдещето, за което от народа се изисквали толкова лишения, страдания, жертви, е била изгодна за болшевишките вождове. Ако хората ясно знаят целта, те нямат нужда от „мъдрото партийно ръководство“, ще се усъмнят в избрания от лениновци, троцки и сталиновци път към справедливото общество. Затова след смъртта си при научен експеримент през 1928 г. Богданов е забранен и забравен.

Условието една утопия да стане реалност е да бъде разбираема и желана от мнозинството в сред народа. Именно за този негов роман ще разкажа в следващия брой. Той струва повече от множество политически програми. Той е мечта, която заслужава да бъде цел. •

Николай Телалов

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Прогнозите ми за края на капитала и държавността

СЕ ОКАЗАХА ПРЕКАЛЕНО УДЪЛЖЕНИ

На границата между годината на Оруел „1984“ и последвалата я 1985 г., когато наг „светския небосклон изгря звезда на последния генерален секретар на КПСС – Горбачов“, написах две нови статии по може би най-близката до разума и до сърцето ми тема, под общото заглавие **Роботронната революция, днешното общество и бъдещето на човечеството**. Поради нечистоплътни обстоятелства на покойния „отговорен редактор“ на излизания в Париж в-к **Наш път** те бяха отпечатани като негови „подлистници“ през месеците декември 1984 и януари 1985 г.

Двете статии, както и перипетиите около този инцидент, любопитният читател може да намери в издадения вече в България „сборник статии за една съвременна теория за СР (Социалната Революция)“, озаглавен **Краят на държавата и капитала**, както и в третия том от емигрантските ми спомени. В тях, прие-

майки твърдението на американски генерали, че всяка следваща година е равна по интензитет на събитията и развитието на един век от предшестващата история на човечеството, която беше траяла 60 века, бях определил настъпването на този *край* в $1985 \pm 60 \pm A5 = 2045 \pm A5$, където $\pm A5$ е допустимата грешка в „прогнозирането“ в границите от -5 до $+5$ години, според която формула СР (*социалната революция*), имаща за своя основа РР (*роботронната революция*), трябва да започне през десетилетието от 2040 до 2050 г.

По всичко изглежда, че *краят на двете институции ще настъпи по-рано от „предвидения“*, както ще покажем (и докажем) с примерите и данните в следващите страници, а сега ще разкажа някои спомени от „Оруеловите“ 1984 и 1985, които са начални години в горната прогноза, и един, струва ми се, » » продължава на страница 7

НИКОС МАЗИОТИС:

Не Меморандум или СИРИЗА, а Капитализъм или Революция!

ДИЛЕМАТА НЕ Е МЕМОРАНДУМ ИЛИ СИРИЗА, НЕОЛИБЕРАЛИЗЪМ ИЛИ СОЦИАЛДЕМОКРАЦИЯ, А КАПИТАЛИЗЪМ ИЛИ РЕВОЛЮЦИЯ!

Решението на проблемите няма да дойде с избори, а ще бъде взето от въоръжения народ!

Правителството на Самарас си отива (текстът на Никос Мазотиос е писан в началото на декември 2014 г. – б. ред.), така както си отиде и това на Папандреу, което подписа Първия Меморандум през 2010 г. и сложи на гръцкия народ оковите на МВФ и Европейската комисия. Самарас си отива, не издържал тежестта на политиката на Социален геноцид, която прилага от идването си на власт през юни 2012 г.

Лъжите и измамите са в гените на професионалните политици – слуги на Капитала. Като продължава политиката на предишното правителство, гласува новите Меморандуми, изпълнява всички изисквания на Тройката (Европейска комисия, Европейска централна банка, Международен валутен фонд – б. ред.), репресираща протестите и стачките, и лъже, че страната излиза от кризата, правителството на Самарас се намира на ръба на колапса.

Това е така, защото огромна част от народа не вярва на лъжите на правителството, защото действията му бяха провал и защото най-вероятно парламентарната игра около избора на президент е нагласена от управля-

ващите, за да се измъкнат от отговорността и да предадат по-бързо властта в ръцете на СИРИЗА.

Смехотворен е водевилът на правителството, което уж водеше „тежки преговори“ с Тройката, а всъщност прие всичките им последни искания – за увеличаване на пенсионната възраст, премахване на ранното пенсиониране, увеличаването на ДДС и осигурителните вноски.

Вече никой не вярва на лъжите за излизане от кризата или отказ от Меморандумите. Хората осъзнават, че приетите през последните години мерки ще останат за постоянно: намаляването на заплатите и пенсиите, тежките данъци, цялостната бедност и мизерия ще бъдат един безкраен Меморандум.

Кой не си спомня лъжите им при подписването на първия Меморандум през 2010 г., когато твърдяха, че „спасителната програма ще продължи само 3 години – до 2013 г.“? Как могат да говорят за излизане от кризата, когато същият този ЕС не е успял да я преодолее и когато на световната финансова и икономическа криза крайт не се вижда? Имайте предвид, че всички страни, които приеха програмите на МВФ, се сринаха веднага щом се отказаха от тях. Затова изобщо не е случайно, че след

изказванията на правителството за евентуално излизане от наблюдението на Тройката, международните финансови кредитори-изнудвачи предизвикаха срив на Атинската фондова борса и цените на гръцките облигации до нивата от началото на кризата.

„Спасителните програми“ ще приключат едва тогава, когато народът е вече напълно изцеден и стигнал до най-ниската точка на мизерията, когато всичко бъде разпродадено на транснационалните икономически елити. Най-лошото обаче още не сме го видели.

Независимо от това дали ще бъде избран президент, или не, правителството на Самарас няма да завърши мандата си. Това е още едно доказателство, че по-голямата част от обществото вече не признава системата, при която народът, вместо да ги взема сам, предава правото за вземане на решения в ръцете на политиките – слуги на капитала и международния елит.

Тази загуба на легитимност на политическата система е резултат от икономическата криза и ние от „Революционна борба“ сме заявили това още през 2009 г. след нашите атаки срещу Ситибанк, Евробанк и Фондовата борса в Атина. През последните 5 години страната се намира

в състояние на постоянна политическа нестабилност, за кратко време правителствата падат. Амортизацията на политическата система показва, че една голяма част от народа е обърнала гръб на изборите. Всяко едно правителство е правителство на малцинството. Дори да предположим, че СИРИЗА поеме управлението на кризата на капиталистическата система в Гърция, нейното правителство на малцинството ще бъде принудено да си сътрудничи с други политически сили – например „Независимите гръци“ (*Анексартити елинес* – АНЕЛ).

В последната прокламация на „Революционна борба“, с която поехме отговорност за атенатата на 10 април 2014 г. срещу Централната банка на Гърция, подчертахме противоречивите и безизходни по своя характер социалдемократични предложения на СИРИЗА.

СИРИЗА прави един напълно погрешен анализ на кризата и причините, които я създадоха, което води до нереалистични и неработещи предложения за излизане от нея, а именно завръщането на кейнсианския модел на държавна намеса в икономиката, който залезе преди 40 години.

Трябва да отбележим, че една политика за насърчаване на държавната намеса в ико-

номиката, за контрол и ограничаване на движението на капитал, за ценови контрол, високи данъци за бизнеса, върху печалбите на богатите и техните имоти, първо е невъзможно да се води в един глобализиран свят, където капиталите могат да избягат в други държави, където условията за тях са по-добри: липса на контрол, ниски разходи за заплати и пр.

Второ, подобна политика ще представлява атака отвътре срещу официалната политика на ЕС – това означава война с транснационалния икономически елит, война, която СИРИЗА не е склонна на води. СИРИЗА е много далеч от Чавес или Алиенде. Именно защото СИРИЗА не желае война с транснационалния елит, сме свидетели на „разнобой“ в мненията на ръководството и противоречия сред членовете.

Затова народът не трябва да се заблуждава, че едно евентуално правителство на СИРИЗА ще подобри нещата, че ще осигури по-справедливо разпределение на общественото богатство в полза на бедните и социално слабите, че ще отмени Меморандума, че няма да използва репресии и МАТ (специалните полицейски части) срещу тези, които ще протестираат срещу СИРИЗА,

» » продължава на страница 7

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Прогнозите ми за края на капитала и държавността

» » продължава от страница 6

се, съвсем подходящ исторически анекдот от времето на Великата френска революция.

От Хаджията и неговите полуграмотни „оръженосци“ моите тези бяха посрещнати с абсолютно неразбиране и дори враждебност. За съжаление и нашият Марулевски, по неизвестни причини, се зае да си чути зъбите с една материя, която изобщо не беше за неговите уста. Но би трябвало да му благодаря, защото неговата „критика“, публикувана в бр. № 1 от 1989 г. на Бюлетина на **Анархокомунистическа революция (АР)** и озаглавена **РР – едно свободно мнение**, ми даде повод да изложя по-системно тезите си и да внеса повече яснота в тях. Резултатът беше една по-обемиста статия **Още веднъж и за последен път върху общата част на хипотезата за РР и СР**, която беше поместена в бр. № 3 на АР от същата 1989 г. и която може да бъде намерена в горния сборник на стр. 264-318, след което дискусията приключи.

По-оцветена беше реакцията на читателите във от нашите среди. Например, Ценко Барев, председател на БОД (Българско освободително движение), след като я прочете, беше

впечатлен, ако не и смутен от логиката на фактите, които тогава бяха още в зародиш и от тяхната екстраполация, която не вещаеше нищо добро не само за болшевишката диктатура (която бе посрещната със задоволство), но и за пазарната демокрация, която беше скъпа на партиите на едрия капитал и на владещите се след тях, волю-неволю, гребнобуржоазни политически мъже.

При следващата ни среща, след консултации с някои видни френски социолози и политолози от рода на Раймон Арон, с които той беше близък, явно успокоен Ценко ми каза:

– Ти ми говориш за неща след 500 години, които никои от нас не ще доживее...

По този повод в паметта ми възкръсна историята с „пророчеството“ на френския поет-мистик Жак Казот, което бях чел като юноша в биографията на Робеспьер от Ралф Корнголд и запомнил, тъй като е впечатляващо, и го разказах на моя приятел и другар по съдба от емигрантските години:

В навечерието на Великата френска революция от 1789-1794 г., в началото на 1788 г., поетът бил поканен, навярно за да ги забавлява в ролята на клоун, на вечеря у Себастиан

Рок Никола дьо Шамфор, получил благородническото „дъво“ при краля – остроумец, моралист, член на Френската академия, комуто приписват известния девиз: *Мир на колибите, война на палатите!* (След година домакинят приветствал революцията и участвал в шурма на Бастилията. Той бил приятел на Мирабо, чийто прочути речи е писал; през 1790-1791 г. станал секретар на Якобинския клуб, но се държал настрана от санкюлотите, а в 1792 г. бил назначен за директор на Националната библиотека.) Сред поканените от Шамфор са били Байи – астроном, член на Френската академия, маркиз де Кондорсе, поетът Жан Руше и др. Все из-

вестни от историята имена. На всеки от присъстващите Казот предсказал недалечно бъдеще, но нека да продължим разказа си по реда на събитията.

Сбирката става в столичния литературен салон на Шамфор като този на мадам баронесата дьо Стал-Холщайн (друга френска знаменитост – писателка и гъщеря на швейцарския banker, виден държавен мъж и финансов министър на Луи XVI – Жак Некер, която също била сред поканените). Изобщо в салона се е събрала блестящата част от либералния аристократичен елит на Париж, заобиколена от Кюмета, придворни, литературни, академични и пр. лакеи и шутове, както е от край време, сред които, като в небрано лозе попада и поетът-мистик Жак Казот. Софрата е елитна и апетитна. След превъзходното меню и виното малвазия гостите се развеселили, поведението им напуснало рамките на приличието и постепенно разговорите преминали от непринуденото и лекомислено салонно бръщолевене към злобещи предсказания и заключително тържествено-библейско иносказание.

Случаят е засвидетелстван от друг писател Жан Фран-

соа дьо Ла Харп – очевидец на тази знаменателна вечер, която прилича на загадъчна история, сравнявана от някои със сеанс на черна магия, проведен във въпросния парижки литературен салон в навечерието на Великата френска революция, в началото на 1788 година.

Прочее, подобни „пророчества“ в тези години не са били изключение. Например, Жан-Пол Мара (Марат), една от забележителните фигури в историята на революцията, дълго преди нея е предвещавал едни или други събития – например разни заговори, които като „по чудо“ се сбъдвали, сред тях и измяната на Лафайет с Дюмурье, двулчието на Мирабо, прегателството и бягството на краля и много други. За да не мине за мистификатор, Мара обяснявал: „аз чисто и просто разглеждам много по-внимателно това, на което вие не обръщате внимание. Изучавам щателно хората, на чиито гуми вие вярвате, и като познавам различните комбинации от всички елементи на политическата машина и игри, които вие наблюдавате като обикновени зрители, преугаждам събитията“.

Та „литературната част“ протича така: Шамфор про-

» » продължава на страница 8

НИКОС МАЗИОТИС:

Не Меморандум или СИРИЗА, а Капитализъм или Революция!

» » продължава от страница 6

когато разкрие неолибералното си лице, че ще премахне антитерористичните закони или скорошния закон за затворите от тип „Ц“.

СИРИЗА ще фалира политически, ако вземе властта, ще се срине под тежестта от противоречията и отстъпките, които ще направи, и няма да бъде в състояние да издържи тежестта на политиката, която ще бъде задължена да води.

Ние от „Революционна борба“ заявяваме още от 2009 г. своята позиция, че единственото реалистично решение за изход от кризата е Социалната революция! Това е така, защото истинската причина за кризата не е неолиберализмът, а самото съществуване на капитализма, защото кризите са присъщи на капитализма, те са в неговата природа. Причината за кризата е в търсенето на печалби и в алчността – процес, генетично заложен в капитализма. Ето защо решението не са изборите, нито смяната на правителствата, защото системата си остава същата.

Като анархисти, ние сме против предложенията за пълна национализация на икономиката и централен контрол от страна на държавата по модела на държавния капитализъм в Съветския съюз, където частните капитали-

стически собственици на средствата за производство бяха заменени от държавата и бюрократите, а работниците и народът нямаха нито възможност, нито право да се намесят в процеса на вземане на решенията.

В такива режими отношенията на експлоатация и гнет не се променят, търсенето на икономическа ефективност и печалба остават, класовите различия също, защото работниците и народът се превръщат в роби на държавата.

Ние от „Революционна борба“ сме категорично срещу продължаването на днешната политика, наложена от транснационалния елит – фашизмът на фондовите борси. Политика, чиито основни защитници са Нова демокрация и ПАСОК. Ние сме и срещу неэффективните и неприложими предложения на СИРИЗА, които могат да бъдат разглеждани и като крайно десни – кейнсианството е приложено за първи път от нацистите в Германия след 1933 г.

Истинското решение е въоръжено въстание на народа, което ще прати по дяволите всички дългове, договори и кредитни споразумения, което ще отхвърли еврото и структурите на ЕС, превърнали народа в крепостник на финансовите пазари. Въоръжено въстание на народа ще експроприра цялата собственост на капиталистите,

движимо и недвижимо имущество, средствата им за производство, всички активи на банките и на чуждите фирми, ще се експроприра и всичко, каквото е останало в ръцете на държавата.

Управлението на всички обществени сектори извън производството като здравеопазване и образование ще бъде поето от работниците. Социалната революция ще наложи пряка демокрация, която веднага ще отмени държавата, а на мястото на буржоазния парламент на професионалните политици ще се организира конфедеративна система от работнически съвети и истински народни събрания, където всеки и всяка ще могат да участват, да говорят, да решават заедно всички обществено-икономически и политически въпроси, за работата, училището, болницата, университета, квартала, селото или града.

Решението на проблемите няма да дойде с изборите за буржоазен парламент, а с въоръжената Социална революция, която ще унищожи капитализма и държавата, които експлоатират и избиват народите, унищожават природата, водят войни и извършват геноцид, отговорни са за кризата, в която живеем. Революция, без народът да се вдигне на оръжие, е невъзможна. За една истинска победоносна революция обаче е необ-

ходимо революционно движение, което да даде политическа насоченост на действията на хората и революционерите.

Ние, членовете на „Революционна борба“, след последната ни атака срещу Гръцката национална банка, публикувахме платформа и предложения, отправени към народа, работниците, към другарите и другарките анархисти и към антикапиталистическите борци, като основа за създаване на революционно движение:

„Една революционна платформа в днешните условия може да се представи така:

- Едностранно прекратяване на изплащането на гръцкия дълг и излизане на страната от ЕС.

- Експроприране на активите на големите гръцки компании, мултинационалните корпорации, цялото движимо и недвижимо имущество на капиталистите.

- Премахване на банковата система, анулиране на всички дългове към банки, връщане обратно на малките имоти, конфискувани от банките, и обобществяване на банковите активи.

- Конфискуване на имотите на държавата, конфискуване на църковната собственост. Обобществяване на средствата за производство, промишленост, пристанища, средства за транспорт и комуникации, комунални услуги,

болнични заведения и образователни институции. Ръководството им ще премине в ръцете на работниците.

- Премахване на държавния и общински парламентаризъм на професионалните политици и замаяната му с конфедеративна система от работнически съвети, чиято координация, комуникация и изпълнение на решенията ще бъдат под контрола на делегатите, избрани пряко от съветите. На национално ниво няма да има място за стария буржоазен парламент и той ще бъде заменен с Народно събрание, чиито членове ще бъдат избрани и упълномощени от работническите съвети.

- Премахване на полицията и армията и замаяната им от въоръжени работнически милиции“.

Сигурен съм, че едно евентуално правителство на СИРИЗА ще бъде краткотрайно и нестабилно и въпреки намеренията си да „очовечи“ системата, всъщност ще допринесе за една по-дълбока дестабилизация, от която Революционното движение трябва да се възползва.

Дилемата не е Меморандум или СИРИЗА, неолиберализъм или социалдемокрация, а Капитализъм или Революция!!! •

Никос Мазитис
член на „Революционна борба“
затвора Дявата, Солун
Превод със съкращения:
екип на Без Лого

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Прогнозите ми за края на капитала и държавността

» » » продължава от страница 7

чита някои свои непристойни богохулни приказки, а светските дами го слушат, без да помислят да се изчервят срамежливо и прикрият лицата си с ветрилата. Потокът от остриотри срещу религията предизвика възторжени аплодисменти. След това събрали се да разсипват да хвалят Волтер, който произвел революция, и решават, че това е най-голямата му заслуга: „Той даде тон на своето време, като застави да го четат и лакеите, и господарите!“ Откъдето последвал изводът, че революцията няма да закъснее – нали е свършено необходимо суеверието и фанатизмът да отстъпят мястото си на философията. След това всички се заемат да изчисляват кога ще гръмнат събитията и кой от събралите се ще доживее до Царството на разума. Най-старите съжаляват, че не ще успеят да го видят, а младите се радват на съзряването на този триумф, превъзнасят Академията за издаването на великия труд („Енциклопедията“) и за това, че самата тя се е превърнала в средоточие, център и символ на свободомислието. Само не съвсем любезният и оригина-

лен господин Казот не взема участие във всеобщата веселба и дори се присмива над ентусиазма на гостите. Накрая взема гумата и заговаря съвсем сериозно:

– Господа, радвайте се, вашето желание ще се изпълни, всички вие ще видите тази велика, потресаваща революция. Вам е известно, че аз си падам малко пророк – така че повтарям, вие всички ще я видите... Знаете ли обаче какво ще се случи след революцията с всички вас и че това ще бъде нейният непосредствен резултат, логическо следствие и естествен извод?

Шамфор го прекъсва:

– Господин Казот, вашето предсказание ми е повече от забавно, но какъв дявол ви е набил в главата всички тези затвори, отрови и палачи? Какво общо имат те с философията и с Царството на разума?

– Да, точно това искам да ви обясня: в името на философията, човечността и свободата, на вас ви предстои да загинете при тържеството на разума, в неговото Царство, тъй като то ще издигне храмове на Разума – навсякъде във Франция по това време ще останат само те.

– Дявол го взел! – възкликнал със саркастичен смях Шам-

фор. – Дали и вие няма да се окажете в числото на жреците в някои от тези храмове?!

– Нагявам се, че не, обаче самият вие, господин Шамфор, ще станете един от тях и след достойната си служба ще срежете вените си с гвадесет и два удара на бръснача, за да умрете няколко месеца по-късно.

– Вие, господин г-во Никола, ще умрете на ешафода. Вие, господин Байи – на ешафода и вие, господин г-во Малзерб, ще завършите своя живот на ешафода. Няма да минат и шест години, и всичко, което ви казвам, ще се случи.

Херцогиня г-во Грамон казва на поета:

– Ние, жените сме по-щастливи от вас, към революцията сме неприятели, тя не е наша работа.

– Вашият пол, мадам, този път няма да може да ви послужи като защита. С вързани на гърба ръце, вас ще ви отведат на ешафода в прост затворнически фургон, така както и другите дами от вашия кръг. И по-високопоставени дами ще бъдат откарани на ешафода с вързани зад гърба ръце.

– Нима и принцеси по кръв?

– Още по-високопоставени!

Сред гостите настъпва объркване.

– Няма да има духовник – продължава Казот – нито за вас, нито за другите. Последният гилотиниран, комуто ще бъде оказана тази величайша милост и ще бъде подарено правото на изповед... – Казот замълчава.

– Хајде, доизкажете се, кой ще е този щастлив смъртен, който ще се ползва от подобна привилегия?

– Това ще бъде кралят на Франция.

– Ех, слава богу! – възкликнал поетът Руше.

– Струва ми се, че господин Казот е решил да приключи наведнъж с цялата Академия, подлагайки членовете ѝ на мъчения и екзекуции... – се обажда друг от присъстващите – Жан Антоан г-во Кондорсе, маркизът философ-просветител, математик, обществен деятел, енциклопедист, сътрудник на Дидро и секретар на Академията. Той отпраща към поета язвителна подигравка и казва с груб тон:

– Нека да чуем! Винаги е интересно, какво може да предскаже пророкът на един философ?

– Вие, господин Кондорсе, ще завършите своя живот върху сламата на каменния пог в тъмницата и ще умрете от отрова, която „щастливите“

събития от това време ще ви заставят да носите постоянно със себе си и която ще погълнете, за да избегнете секурата на палача.

Първоначално присъстващите посрещат тези гумистъписани, онемели от изумление, но, спомняйки си, че добрият Казот често блънува наяве, отново се размиват, само че този път – с поизкривени усмивки.

На това място се вмесва мадам г-во Стал:

– Ех, г-н Казот, да се нагяваме, че никои от нас няма да доживее до събъждането на вашите мрачни пророчества.

– Не, мадам, вие всички ще ги доживеете, но малцина ще ги *преживеят*. Вие ще сте сред „щастливките“ – когато побегнете от Париж и ви заловят, ще бъдете спасена от разярената тълпа, благодарение на застъпничеството на влиятелни приятели...

– Както виждаш, гражи Ценко – заключих аз, – събъждането на някои „пророчества“ не се нуждае от толкова дълги срокове.

След тази продължителна, но поучителна история, ще преминем към новите факти и доказателства за края на капитала и държавността. •

(следва)

200 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА МИХАИЛ БАКУНИН

„Бакунин“ на Алексей Боровой

» » » продължава от миналия брой

Организацията на пролетарския Интернационал, чиято задача е разрушението на всяко господство, трябва да се различава съществено от държавната организация. Последната е изградена съобразно принципа на властта, докато първата се строи върху принципите на свободата. Интернационалът е естествена организация на масите, организация по професии и занаяти. Такава организация, продуцирувана непосредствено от живота, не е нещо чуждо и външно по отношение на работниците, тя не усвоява началническия тон и действията на обединените се в нея маси не с принуда, а с убеждение. Държавата, в лицето на своите органи, изисква от масите пасивно подчинение, убивайки тяхната инициатива и свобода. Работническият Интернационал се обръща преди всичко към инициативността и самодейността на пролетариата – Интернационалът е орган на пролетарското негодование. Неговото разширяване, задълбочаване и въвличането в него на широките маси е неговата основна задача. Държавата е немислима във от определени граници. Интернационалът разрушава всякакви граници. Държавата организира живота отгоре-надолу, като го подчинява на един

централизиран план. Интернационалът се строи отдолу-нагоре, като изхожда от реалното отчитане на жизнените своеобразия. (IV-62-73, V-46-51: от статията „Организацията на Интернационала“.)

По-късно, през 1873 г., след изключването на Юрската Федерация от Интернационала, в процалното си писмо до швейцарските другари, Бакунин настойчиво съветва пролетариата да насочи вниманието и силите си не към идеите, които за девет години са били развити в Интернационала в повече от „необходимото за спасение на света, ако само идеите можеха да го спасят“, а към „организацията на силите на пролетариата, която трябва да стане негово дело“. „Безкрайно слаби, като отделни лица, в отделните местности или страни, пролетариите ще придобият колосална, непреодолима сила в своя всемирен колектив“.

Свободната организация обаче не означава отказ от дисциплина. Отсъствието на доброволно координиране на работата в един колектив и отказът от доброволно подчинение при извършване на общата работа парализира дейността на групата. Затова изпълнението на разпорежданията на доброволно избрани от другарите му за определена цел и за определен срок ръко-

водител е необходимо. Такава дисциплина обаче представлява доброволно съгласуване на индивидуални усилия, насочени към постигане на обща цел. В една свободна организация, каквато е Интернационала, тя не може да има властнически автоматичен характер, свързан с йерархията, наградите или наказанията.

Целта, стояща пред Интернационала, е пълното освобождение на работниците от изтояването на капитала, ликвидирани на стария свят във всичките му форми (социалноикономически, политически, юридически), строеж на обществото на основата на свободата и справедливостта. Делото на Интернационала не е само социално и икономическо, но и „политическо“ – в смисъл на унищожение на всяка държава. Именно по тази точка пролетарската тактика на Интернационала е в пълен разрыв с тактиката на всички политически партии, без да изключваме и т. нар. социалистически. Последните се стремят да преобразуват политиката и държавата, да внесат в тях повече или по-малко рудикални корективи, да ги напълнят с „ново съдържание“, което в края на краищата променя само амбалажа на стария свят, но запазва старите отношения на експлоатация и господство в него. Затова Ин-

тернационалът изисква неотменимо осъждане и разрушение на държавата и категоричен отказ от политиката, която не е нищо друго, освен система от методи и средства, целящи овладяването на държавната машина.

Основните лозунги на Интернационала гласят:

1) Освобождението на работниците може да бъде само тяхно дело.

2) Икономическото подчинение на работника от собственика на оръдията на труда и суровините срещу надници/заплати – тоест наемният труд – е източникът на всички видове робство – социално, икономическо, политическо, нравствено и умствено.

3) Затова социалноикономическото освобождение на работниците е велика цел, на която трябва да бъде подчинено всяко „политическо“ действие и движение, като обикновено средство.

Тези лозунги свидетелстват, че социалноикономическото освобождение е основата на всяко освобождение, че борбата за политическо освобождение, допускаща временни компромиси с буржоазния радикализъм (якобинството) с цел овладяването и реформирането на държавата, е извращение на принципите на Интернационала и отказ от неговата стратегия и тактика.

Последният може да преследва единствено социалноикономически цели, насочени против господарите и собствениците, и социални борби, изострящи революционното самосъзнание на работническата класа. Политическата революция, която е неизбежно следствие от социалноикономическия преврат и ликвидиранието на отношенията между наемния труд и капитала, заедно с премахването на последните, може да има за своя първа и единствена цел разрушаването на държавата. Само така може да бъде изтълкувана теорията и практиката на пролетарския Интернационал. Да се правят опити за отглеждането на политическата от социалната революция, да се вижда в политическата средство за осъществяване на последната, означава напускане на пътя, който води към освобождението на трудовете маси, закрепване позициите на държавата и в последна сметка на социалното робство на пролетариата в „нови“ форми, под нови знамена и „соц“-етикети.

Интернационалът трябва да остане чужд на всяка революция, която от самото си начало не започва „социалната ликвидация“. Работническата агитация във всички страни трябва да има изключително

» » » продължава на страница 9

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Доста робство и тиранство, всички на оръжие!

Измина четвърт век от тъй наречената „нежна революция“ в НРБ от 10 ноември 1989 г. Всъщност не се състоя нито „нежна“, нито някаква друга автентична революция, а чисто и просто се проведе един котериен, вътрешнопартиен преврат⁽¹⁾, спретнат от съветското КГБ, като на пленум на ЦК на БКП Тодор Живков овчедушно си депозира оставката като генерален секретар на партията и същевременно изнесе някакъв мижав доклад за преустройството на българската икономика. На следобедното заседание обаче неговите съратници не му дадоха изобщо възможност за заключителни гуми и той без обсъждане беше тутакси освободен и от поста председател на Държавния съвет на НРБ. Хак му е на правешкото меке-ре! 35 години този яко опростачен тепегазосин беше най-първият партийно-държавен ръководител на държавицата България, където въпиещата байганювска работеност пред шайките от върло алчни, безпределно властимащи клики от парткомдрузарги достигна космически висоти и номенклатурните бангюги сами себе си възприемаха едва ли не като закономерно природно

явление! Още на другия ден – 11 ноември 1989 г. – с мълчиеносна експедиционност се форсира тоталното приватизиране на икономическите лосто-ве в държавата, които бяха де факто и де юре раздържавени и присвоени от хищно-окамата БКП-партийна и комсомолска мафиа⁽²⁾. От цяла Източна Европа единствено в България Комунистическата партия не се саморазпадна и в първата и втората година на фамозния преход БКП съхрани правителството си, спечелвайки на 10 юни 1990 г. изборите за депутати в Народното събрание... На 17 ноември 1989 г. пред централния вход на БНБ се състоя многохиляден митинг на БКП: множеството гурижирано скандираше името на довчера-рашната всемогъща Партия-Държава, а ВИП-тв-говорителката Христина Кюркчийска с възхновен апломб конферираше сборището, навлякла поредното си снобско визонново палто, тъй друга още по-напърчено нахъсана примадона, натруфена в скъпарски, екзотични кожи, цвилеше протяжно-тържествено държавния химн. Дори по време на този наистина хващащ окоото пищен спектакъл, нито за миг не пресекват финансовите по-

моци от банката към определени, стриктно зашифровани, безумно тлъсти сметки, агресии и личности, а и треска-вото целенасочено връчване на партком-правоимащите на тъй наречените „луканови“ кучарчета, тъпкани с конвертируема валута⁽³⁾. На следващия ден – 18 ноември 1989 г. – пред храма-паметник „Александър Невски“ се състоя първият, ужким стихийно свободен митинг, организиран от креатурите на ДС, което не им попречи да държат емоционално-ентусиазирани, артистично-пламенни речи. Когато обаче издяниялият 33-годишник по комунистическите концлагери и зангани Илия Минева понечва да се изкаже от стълбището на катедралата, където са стълпени предварително прецизираните оратори, водещите митинга Желю Желев, Петко Симеонов и Петър Берон не му позволяват изобщо да вземе думата, което пък очевидно показва и доказва, че митинговото мероприятие си беше едно долнопробно мероприятие на ДС! Съвсем неслучайно митингуващата мъла дебилски размахваше и някои съвсем шизофренични лозунги като плаката с идиотския надпис: „Смърт на червената

буржоазия, да живее другарят Петър Младенов!“ Що се отнася до СДС, тази пристъдружна на БКП политформация, неин стопроцентов клонинг, то седесарският неоеценим принос при тоталното осъществяване на бесепарската икономическа платформа се изразява най-вече в невероятно успешното, самоотвержено съдействие при превъплътяването на съкровешните, стратегически попълзновения на червените стратегии: превръщането на комунистическата партокрация в капиталистическа олигархия! През социалистическите времена Политбюро на ЦК на БКП грижовно наблюдаваше и бащински се грижеше за около двеста български фамилии с абсолютно неприкосновен партизански и политзатворнически статут, които при нововъзникналата перестроечна обстановка бяха незабавно финансово стимулирани дето се вика до десето коляно! Едва ли случайно всички мултимиллионери на Българския преход са кланово свързани или с висшата номенклатура на БКП, или пък с ДС, или най-често и с двете котерии заедно и то във властнически гордиев възел, стегнат неразривно с приетия от тогоржви-

вото Политбюро на ЦК на БКП от 13 януари 1989 г. прословут Указ 56 за стопанската дейност, който откри безпрепятствено зеленаща улица за бандитското, мощно пръчване на българската олигархия! Именно тогава скорострелно се изготвят поверителните списъци с имената на онези достойни другарки-другари (вече госпожи, госпожици и господа) с очебийни гешефтарски заложи, които с непоколебим хъс трябваше практически да осъществят плавно преминаване на герайлиралата вече квазисоцикономика връз капиталистически релси⁽⁴⁾. Така беше формирано „закулисието“, което управлява българската държава вече повече от четвърт век! Кримиприватизацията⁽⁵⁾: жанвигеновата – масова и иванкостовата – касова, контрабандата, схемите с обществените поръчки, с източването на еврофондовете бяха всъщност едно чистопробно криминално дейние, което облагодетелства бившата БКП-партокрация, защото държавните финансови ресурси бяха в нейните ръце. Така бившите вече другарки и другари – около три хиляди и петстотин перфектни, зло-

» » » продължава на страница 10

200 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА МИХАИЛ БАКУНИН

„Бакунин“ на Алексей Боровой

» » » продължава от страница 8

революционен социалноикономически характер. Именно този пункт разделя марксистите, привърженици на диктатурата, на етатизацията на икономиката, на абсолютната инициатива на държавата и на авторитета от анархокомунистите федералисти, отричащи държавата и властта, утвърждаващи тактиката си върху принципите на свободата и инициативата на трудовете маси. Едните и другите признават „науката“, но първите декретират знанията от центъра, а вторите ги разпространяват чрез доброволните обединения, съответстващи на насъщните им интереси и природни наклонности. Първите като идоолоклонници вярват във всемогъщата сила на вождовете-учители на човечеството, вторите – в непосредственото революционно творчество на масите. Първият блестящ опит за прилагане на тактиката на „революционния социализъм“ (на анархокомунистите федералисти), за разлика от марксистите, дава Парижката Комуна – смел и ярък израз на отрицание на държавата. (III-20-22; IV-6, 12, 13, 16-22, 67, 73, 171, 251-252; V-20, 24-25, 30-33, 43-44, 51. Бакунин изразява отношението си към „народната държава“ на герман-

ската социалдемократия в нейната Айзенахска програма в т. IV-225-230, 236-237 и др.)

Новото свободно общество, израстващо върху развалините на държавата, е с федералистична организация. То се строи върху началата на доброволното и свободното самоопределение на неговите членове – от комуните към провинциите, нациите, обединените народи на Европа и грандиозния световен съюз, обхващащ цялото човечество. Автономността на всеки член на Федерацията, независимо от неговите размери и външна мощ, е неограничена, доколкото в самата нея няма опасност за автономията и свободата на другите ѝ членове. Източник на правните норми за Федерацията (съюза) е общата воля на образуващите я автономни единици. Връзката между отделните ядра не е принудителна, а се основава върху свободното съглашение. Няма и не може да има вечни задължения, но доброволно приетото съглашение има задължаваща сила. Така построената Федерация не е гробище на идеала, подобно на държавата, а реален жизнен синтез, обединяващ всички местни своеобразия, лични и местни права и интереси.

Този комплекс от идеи покъсно, в основни черти, заляга в основата на теоретичните

програми и тактики на анархосиндикализма и революционния синдикализъм.

* * *

Класовият опит и класовото самосъзнание, организацията на работническата класа, съюзът ѝ с революционното селячество обаче не са за Бакунин всичко необходимо за делото на революцията. За тържеството на последната е нужно още всичко онова, което е характеризирало самия него – революционно възхновение и неукротима страст към „разрушението“.

„В революцията – пише веднъж Бакунин – три четвърти е въображение/фантазия и само една четвърт е действителност“. В тези думи е ключът към философията на „разрушението“. Чужд на механичната представа за живота, Бакунин не е могъл да мисли „механично“ за революцията. За него – професионалният „майстор“ на революцията – революцията „не се майсторят“, „не се прави“, „не се фабрикува“. Тя е многообразен, сложен и комплексен поток от явления. Тяното взаимодействие ражда нови, неочаквани за първоначалното „счетоводство“ сили. Към революцията е неприменожимо монотонията на теорията. Тя е пир на живота, ликуващо радостно творчество, „възхно-

вение“ и „великолепие“, образуващи самия живот. Само в известна своя част, революцията може да бъде предвидена, да се комплектува и направлява. Преди да заложи и утвърди основите на новия порядък, революцията е огромен, управляван повече от инстинкта, отколкото от разума, хаос и брожение. Затова в началния стадий на движението, естествено, разрушителните процеси изграят преобладаваща роля.

„Народното въстание – по своята природа стихийно, хаотично и безпоощадно – предполага винаги големи жертви, обсебвания и разрушения на собственост – своя и чужда... Не може обаче да има революция без мащабно и страстно разрушение – спасително и плодотворно, защото именно чрез него и само посредством него се зараждат и възникват новите светове“. (I-90)

В тези случаи, когато Бакунин говори за „правене на революция“, той употребява израза не в смисъл на върховното ѝ ръководство от авангардните революционни отряди, а в смисъл на пробуждане на потенциалните сили, таящи се в широките маси и даващи да се почувстват техните истински мащаби, истински размах, в самия процес на революцията. В отговор на въпроса какво могат и са длъжни да правят революционерите за раз-

гръщането и организирането на революцията, той пише: „Те са длъжни не да я правят сами, чрез декрети, да я налагат на масите, а да я предизвикат в тях“. (IV-177, 257)

Към основните потенциални слоеве на революцията Бакунин отнася и онези социални групи, които, без да изграят определяща роля в революцията, могат да бъдат извънредно важни нейни участници: „ученическата и университетската младеж“, идващите от „най-гребната буржоазия спътници, инстинктивно пренебрегнали традициите и принципите на авторитета“, не можещи да поемат инициативата, но способни с лекота да се присъединят към социалното движение на работниците. (IV-30-36, 169, 188) Накрая, Бакунин зачислява тук скитниците и грипльовците, които не са обвеляни от истинския аромат на социалната поезия. Бакунисткият разбойник има малко общо с романтичното разбойничество на младия Шилер. Последното е геройствало безсилно в индивидуалистичните си походи против филистерството, влизайки в безизходен кьор-сокак. Бакунистката „напалач“ е трябвало да се превърне в „саманска лава“ и „аванпост“ на бунта против феодалната държавност. •

(следва)

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Доста робство и тиранство, всички на оръжие!

» » » продължава от страница 9

гейни гармоета, които се възползваха възможно най-прагматично и целесъобразно от суперблагоприятната за тях икономическа ситуация. Реално бяха приватизирани над 1190 български предприятия с капитал над 300 милиарда лева, като 26 милиарда гнешни евро бяха подмолно изнесени зад граница и потънаха безследно в съответните офшорни сметки! Нито ДАНС, нито съответните комисии в Народното събрание не направиха нещо съществено, за да хвърлят някаква светлина за безогледно, престъпно изнесените държавни капитали в чужбина! Спецслужбите, тоест вездесъщата ДС, се превърнаха през годините на прехода в непромокаем чадър над олигархията, а българският политически дискретно се трансформира в непрозрачна офшорка за поголовното, системно, неправомерно източване на държавните финанси и еврофондовете. Главният гемиург, диспечер и „кръстник“ на Българската преход беше Андрей Луканов, също като баща си Карло агент на съветските тайни служби КГБ и ГРУ. Синът обаче посред бял ден беше ма-

фиотски убит на улицата още през 1996 г. от същите тези служби, защото се беше тотално самозабравил и започна да кокетира със западните шпионски централи... Именно Луканов беше факторът, който стриктно контролираше над 350 задгранични български дружества и фирми, и лично той назначи за „червени милионери“ над 1000 млади комунисти, които се превърнаха в ядрото на българската олигархия. Известна е неговата крилата фраза: „Дами и господа, честито! Назначавам ви за милионери!“ С неговото най-активно съдействие беше изградена икономическата империя Мултигруп, а тъй нареченият собственик на групировката Илия Павлов беше най-любимото му протеже. Той е създателят и на митологизирания кръг „Монтерей“ (наименование на софийски ресторант, дето се събираха на задушевен лафмухабет оперативните кукловоди на ВГ-перестройката), който впоследствие се изяви като истинският мозъчен тръст, обосновал и осъществил практически демарша към мародерската байганювска пазарна икономика, пред която и босовете на Коза ностра бяха зъбоскърцали от завист!

В момента преобладаващата част от ВГ-населението мизерно вегетира в октоподната презръдка на около стотина олигархични фамилии, които са възделен, култивиран продукт на едновременната партократична, номенклатурна каста в БКП-БСП. Според известния журналист Георги Тамбуев в навечерието на 10 ноември 1989 г. България е имала над сто милиарда производствени фондове и само подир двестри години от тях не артиства и пукнат долар! В изтекла през сайта Уикилийкс информация от 2009 г. посланикът на САЩ в България стига до следния извод: „Всички държави си имат мафия, но в България мафията си има държава!“ Щом като понятията „държава“ и „мафия“ безусловно се отъждествяват логически и метафорически, вече едва ли има друг изход за нормалния гражданин, освен себеотрицателно да оседлае огнедишащите коне-вихрогони на социалната революция!

И тъй, граждани, нека си спомним бунтовния призив на поета Добри Чинтулов: „Доста робство и тиранство, всички на оръжие!“ и нека да натикаме олигархичната па-

смина там, където слънце не огрява!⁽⁶⁾ •

Марин Караиванов-Макар

БЕЛЕЖКИ НА СМ:

⁽¹⁾ Едва ли става дума за преврат. По-скоро Горбачов, чрез генерала от КГБ Шарапов, е уволнил един стар слуга и е назначил нов, по-удобен за „новото време“, казвайки на Живков, че ако се опъва и не иска да си ходи, ще го изпратят на „лечение“ в Москва, след което ще му устроят, както се полага, държавно погребение с тридневен национален траур.

⁽²⁾ „Приватизирането“ стана по-късно, постепенно и беше от социално-икономическа гледна точка чиста формалност: от колективен собственик, партийната и държавна номенклатура, заедно с изтърсащите си, дълго и мъчително се превръщаше в свъкупност от „честни частници“, които едни наричат „олигархия“, други „червена буржоазия“ и т. н.

⁽³⁾ При всичко, което ставаше, става и има да става в нескончаемия „мирен преход“, се съхрани *приметността* (дори персоналната), защото вместо необходимата народна революция, пиеската с определянето на театралния състав, декора и костюмите, дезигирането и грима, метаморфозите, мутациите и т. н. се изигра под аб-

солютния контрол, режисура, мизансцен и пр. на „новата“-стара господстваща класа.

⁽⁴⁾ „Релсите“ продължават да се превръщат от държавно-капиталистически в частно-монополистически. Планът за провеждането на тази операция е подготвен или по-скоро продуциран доста преди „10-ти ноември“, както личи от последната полу-публична реч на Тодор Живков за „социалистическото“ неодоносче, произнесена в Бояна на 1 ноември 1989 г. пред „журналисти“.

⁽⁵⁾ Приватизацията, както и етатизацията, винаги са били криминални процеси за облагодетелстване на „бандата“ (по Августин Блажен).

⁽⁶⁾ Обикновено всички новобогаташи (шестима милиардери и 10 000 милионери в долари) са подставени лица на партийната върхушка и нейните „органи“, което обстоятелство още дълго ще бъде в основата на всички минали, настоящи и бъдещи „неразкрити убийства“. Кървавите мелодрами и смяната на собствениците ще продължават дотогава, докато от настоящата „магма“ изкристализират „истинските“ капиталисти, ако Социалната революция не прекъсне „естествено-историческия процес“ на раждане на всяка „нова“ класа от експлоататори, независимо от посоката на прехода...

НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

Анархистите в руската Революция

» » » продължава от миналия брой

... Самоорганизирането на работниците си остана. То премина на полагащото му се място: в производството. ... Стачки против волята на „огържавените“ профсъюзи и болшевишките съвети, придружавани често от картечници, продължаваха с месеци. В Харков, в края на 1920 г., в Москва, Петроград и десетки други градове през февруари-март 1921 г. проведените стачки служат като неопровержимо доказателство на гореказаното.

... Даже от много анархисти, повечето стоящи встрани от движението, често съм слушал, че масите са реакционни, че масите са буржоазно настроени, че са меншевишци и пр. Този период на „свободна“ пропаганда обаче показва и доказва не само на анархистите, но и на меншевиките и на болшевиките какви са настроенията на трудовете маси и с кого са те. През целия октомври и до 25 ноември 1920 г. работническите и селските маси в Украйна, особено в Харков, отново преживяха революционния подем и настроенията от 1917 г. В Харков жаждата за живо слово, жаждата за свободна мисъл бяха толкова големи, че независимо от това, че ЧК беше „нащрек“, че цяла орда от шпиони и прово-

катори слухтеше и ръмжеше навсякъде, масите се втурнаха към анархистите.

Силно движение имаше и сред частите на Червената армия. Нямаше нито един червеноармейски отряд, където анархистите да не бяха приемани най-сърдечно. Навсякъде, във всички части, както в Харков, така и другаде в Украйна, анархистите имаха масите зад себе си. Червеноармейските части се готвиха за демонстрации в деня на откриване на анархистически конгрес. В много войскове части избрани делегати за конгреса на анархистите. Даже в клуба на ЧК аз присъствах на дискусии за анархизма и за „болшевиизма“. Нещо повече – в Харков при анархистите се явиха представители от няколко червеноармейски части и предложиха да вземат властта и да я предадат в ръцете на анархистите, като се предоставят в пълно тяхно разпоредение. Този случай показва как масата разбираше същността на анархизма и задачите на анархистите, но самият факт е характерен и интересен. Даже спецотрядът при Совнаркома на Украйна беше на страната на анархистите.

Ако анархистите бяха пожелали да станат политически авантюристи подобно на болшевиките, те спокойно-

но можеха да вземат Украйна в свои ръце. Само този период би могъл да покаже и показа на мнозина, че духът на революцията, духът на жаждата за нов, по-добър живот в трудовете маси не е умрял и че идеите за безвластие, децентрализация, самоорганизация, свободна инициатива и т. н. – т. е. идеите на анархизма – макар и може би не съвсем ясни, бяха залежали дълбоко в умовете на трудовете се. В това време даже много „песимисти“ научиха по нещичко.

Същото настроение се ширеше по цяла Украйна: стотици пратеници на работници и селяни идваха при анархистите, мислейки, че ще намерят от тях отговор на своите очаквания и надежди, на своята жажда да намерят път към един действително нов живот – свободен, равен и сит.

В същото време революционната въстаническа армия (на махновците) „помогна“ на Червената Армия да направи в течение на 13-15 дни това, което тя с цялата си желязна централизация и дисциплина, не могла да стори за цяла година. Тя помогна да се разбие и разруши цялата армия на Врангел и да се очисти целият юг на Русия от контрареволуционните военни отряди.

... Влиянието на анархистите растеше не с дни, а

с часове; нарастваше вълната на революционен подем на трудовете маси. Разбира се, за болшевиките тя беше „несвоевременна“ и доведе до това, че през нощта на 26 ноември 1920 г. по цяла Украйна започнаха поголовни арести на анархисти и на махновци. В течение на седмица действаха всички органи на ЧК и всички репресивни сили на Червената армия. Маса революционни въстаници, довчера воювали заедно с Червената армия против белите, бяха залавяни от болшевишките отряди и безпощадно разстрелвани. Хиляди анархисти и революционни въстаници-махновци напълниха тюрмите. Само в Харков бяха арестувани повече от 5000 души, от които 348 останаха в тюрмата.

Работниците от локомотивния завод обявиха стачка с искане за освобождаване на анархистите. Въпреки заплахите, постановленията на официалните губернски конгреси, ултиматумите и картечниците, работниците продължиха да стачкуват, докато най-видните анархисти не бяха нощем извозени за Москва. Едва след отвеждането ни от Харков работниците от локомотивния завод, над 5000 души, прекратиха стачката на солидарност...

...Но това е било в Украйна. Такъв революционен гух и подем са възможни само в Украйна, в класическата страна на „анархистическите“ маси и на грандиозното въстаничество, сред исторически свободолюбивия народ, но не и на север, не във Великорусия, където масата е реакционна, задръстена и безразлична и където анархизмът бе разбит още през 1918-1919 година...

„Престанете да мислите за революционна работа в Москва, Москва е център на болшевиките. Москва е червена и в нея за анархистите няма място“...

„Анатолій, Анатолий, вие сте увличаш се човек... Нищо не можете да постигнете тук“...

„Погледнете, клубовете пустеят. Работниците даже не поглеждат. Страхуват се да слушат анархистите. А интелигенцията... студентството – това са само хулигани, монархисти и черносотници. С глава стена не се пробила“...

„Масите на север, особено в Москва, вървят след болшевиките“.

„Щом искаш, пробвай, но това не ти е Украйна. Скоро ще свиеш крила“...

Така ми отговаряха повече или по-малко видните анархисти, когато им поставях въ-

» » » продължава на страница 11

ПРОБЛЪСЦИ

„Властелините на секретността“ държат държавата

СКОТ ХОРТЪН РАЗКРИВА РЕАЛНИТЕ ГОСПОДАРИ НА „СВОБОДАТА И ДЕМОКРАЦИЯТА“ В НОВА КНИГА

През този месец излезе книгата **Властелините на секретността: елитът на националната сигурност и тъмната война на Америка**. Публикуваме част от интервю с нейния автор Скот Хортън за електронното издание *The Intercept*.

В своята книга убедително изтъкваш, че бюрократите обичат тайните и че ако бъдат оставени без контрол, те използват секретността, за да прикриват своите провали и издънки, при което стават неотговорни. В резултат на това най-потайните и покварените стабилно се изкачват на върха на пирамидата. С какво обаче това е по-различно от всяка друга организационна структура?

(смее се) ... Един бизнесмен може например да уволни служителите, които разкриват неговите тайни, но той не разполага с нищо подобно на арсенала от правомощия на държавната бюрокрация, особено тази на националната сигурност, която заплашва с арест и затвор всеки, който издава нейните тайни – тя може да съсъ-

не неговия живот, да конфискува жилището му, да му спре пенсията. Те разполагат с много по-голяма власт да налагат секретността.

Едно от най-поразителните за мен неща в културата на политическия елит във Вашингтон е как тези претенции за секретност се приемат безрезервно. Очевидно няма нито воля, нито дух за тяхното оспорване. Това важи за мнозинството от журналисти, които ги отразяват.

Никои не разглежда как това торпилира демократичния процес в Съединените щати. Въпросът за водене на 10-годишна война в Пакистан би следвало да се обсъжда, разглежда и да се вземат решения по пътя на демократичния процес, който включва публично излагане на основанията за военните действия от страна на изпълнителната власт, тяхното обсъждане и гласуване или отхвърляне на предложението от Конгреса, като обществеността следва да бъде информирана.

Да кажем, че е съвсем оправдано ЦРУ да извърши секретна тактическа операция за поразяването на мудархидинския вожд Х в определено време и

на определено място – това няма нужда да минава през всички тези процедури. Приемам го, няма проблем.

Какво става обаче, когато това продължава 10 години, включва 700 ракетни удара и убива 4000 души. Това си е война по всички параграфи. Как може да се твърди, че било секретна операция? Понятието „секретна операция“ изобщо не означава това. Умът ми не го побира как могат да го правят напълно безпрепятствено във Вашингтон.

Как се обяснява понятието на елитните журналисти към подобна секретност? Това не е ли в разрез с журналистическата етика? Те не само, че толерират и уважават неоправданата секретност, но дори сътрудничат за нея.

Да, вярно е, сътрудничат. Журналистите са голяма част от проблема. Разбира се, има отлични репортери, които рискуват своята кариера и вършат страхотна работа. Все повече и повече обаче културата на корпоративните медии не поощрява и не подпомага съществено подобни журналисти. Тя култивира и

подпомага друг вид журналистика – не куче-пазач, а пудел.

За мен ролята на пудел-журналистиката ясно лъсна при доклада на Сенатската комисия за изтезанията, в който видяхме доказателства как ЦРУ подава „изтекла“ информация на подбрани журналисти, с които отдавна се е сгушило. Ние ѝ викаме не „изтекла“, а „втекла“ информация. Представя се като „свърхсекретна информация, която ти подаваме да направиш разкритие“, която всъщност се оказва фалшива и обслужва тяхната пропагандна игра. Журналистът я засмуква, без изобщо да провери с критично око данните, за да я пусне като разкритие или „изтекла“.

Една „изтекла“ информация по дефиниция е нещо, което някой предава на медиите противно на волята на установения ред, а не в негова угода. Журналистите явно не правят тази фундаментална разлика.

Имам свои източници в ЦРУ, които постоянно ми обясняват как управлението си подбери журналисти и ги пасира в медиите. Дава им достъп, добре, ясно, така се прави. Само че достъпът се дава, за да ма-

нипулират и влияят на медиите. Поразително е за мен как медиите не го разбират или се правят, че не го разбират.

Вече повече от година и половина измина, откакто започнаха да излизат разкритията на Сноудън, и няма никаква законодателна реакция. Явно Властелините на секретността намазаха от цялата работа. Защо?

Общественото мнение според мен е силно критично към тези програми, но това явно няма значение за Вашингтонския елит. Никакво. Това е така, защото Властелините на секретността не се съобразяват с общественото мнение. На тях изобщо не им пука.

Те знаят, че контролират процеса на вземане на политически решения. В Конгреса на САЩ може с абсолютна сигурност да се предскаже как даден конгресмен ще гласува по всяко предложение за орязване на правомощията на Националната агенция за сигурност – просто се гледа колко пари е взел от фирми-изпълнители на разузнавателни и военни държавни поръчки. •

Превог: А. Ванчев

НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

Анархистите в руската Революция

» » » продължава от страница 10

проси относно анархистическата работа в Москва. Това беше вече след моето освобождение от Бутирската тюрма, през януари 1921 г. И действително, на първо време се налагаше да се пробива стена с главата... В московската анархистическа среда, където, както ми казваше Карелин, „има само генерали без войници“.

С когото и да заговорех за работата, срещам къде насърчително подсмиване, къде по-лошо...

... Московските работници започнаха да се вслушват в анархистите. През февруари, около смъртта на П. А. Кропоткин, анархистите вече бяха желани гости в работническата среда.

... Навсякъде – в клуба на Леонтиевска, на работническите събрания, в автобазата на Совнаркома, в украинския театър, в Сергиев и във всички висши учебни заведения, където ми се наложи да чета лекции и говоря на митинги и събрания, навсякъде аудиторите бяха препълнени, навсякъде имаше сериозни дебати и въпроси.

... Във всички висши учебни заведения се организираха анархистически групи, които създадоха Секретариат на Обединеното анархистическо студентство, който впо-

следствие беше арестуван, а част от членовете му – експулсирани зад граница, а друга част – заточени в Архангелска губерния.

А работническата Москва на трудещите се преживяваше, както и в Харков през 1920 г., своите октомврийски дни. В Москва начена такава силно работническо движение, такава стачна вълна, такъв мощен вик на недоволство и възмущение и искания да се изпълнят „октомврийските обещания“, че большевиките започнаха да се безпокоят. Доколко силно беше възмущението на масите, може да се съди макар и по това, че даже московските анархисти-„интелигентни“ и опортюнисти се развълнуваха и заговориха за създаване на „Съвет за действие“, тъй като било трудно да се каже в какво може да прерасне народното негодувание. Вълната можеше да помете всичко и всички, понеже ненавистта на работниците към большевиките беше невероятна. В Москва, в Петроград имаше нелегални работнически комитети за действие. Те бяха съставени само от работници – представители от производството.

Легендата, че тези комитети за действие били „меншевишки“, е лишена от всяко основание. Огромното мнозинство от членовете на ко-

Държавата, макар и „социалистическа“, а правителството – „комунистическо“, си остава държава и защитава само интересите на Властта и Капитала.

митетите бяха безпартийни и съчувстваха на анархистите.

Анархистите, работници в Москва, Петроград и почти цяла Русия – т. е. тези, които бяха набелязани от ЧК, – бяха арестувани. Всички клубове, издателства и т. н. бяха разграбени и разрушени.

Мартенският разгром на анархистите в Русия – особено в Москва – е известен повече или по-малко и в чужбина. Той стресна даже много верни на большевиките анархисти. Този разгром застави дори анархистическата „интелигенция“ да излезе с открит протест пред Европа и Америка и да разкаже истината за большевиките. Ема Гол-

ман, Александър Беркман, Боровой, Шапиро и др. заговориха открито за положението на анархистите в Русия. Легендата за „руските анархисти“ и „руския анархизъм“, която разпространяваха даже мнозина анархисти-„интелигентни“, започна да се руши не само в Русия, но и в целия свят.

... Неспокойно беше в тюрмите – от дълги години, без всякакво обвинение, в ужасни, кошмарни условия, довели много анархисти до невероятно физическо и духовно състояние. Мнозинството боледуваха. Имаше всевъзможни протести: гладни стачки, скандали, обструкции бяха обикновено явление сред арестуваните анархисти. На протестите обаче не се обръщаше внимание. Обратно, издевателствата ставаха още по-непоносими.

Тогава анархистите прибягнаха към крайни средства: бягствата. Така в Рязан един път успяха да избягат 10 анархисти. Същото беше и в другите затвори.

Всички тези активни протести на анархистите (Таганската гладна стачка, Рязанското бягство и др.) така вбесиха чекистите, че попадналите скоро след това в ръцете им анархисти ... бяха разстреляни, заедно с някакви криминални, заклеямени като анархо-бандити. ЧК не

само уби тези другари, но се постара да ги оклевети и оскверни паметта им в очите на непосветените. На самия Лев Чорний и на неговата майка, няколко дни преди разстрела, беше съобщено за скорошното му... освобождение. Болният Потехин беше измъкнат от постелята.

Така мъртвият большевиките за своите политически неугади на анархистите.

... На десетия Всеруски Конгрес на Съветите беше постановено да се гарантира охраната на частната собственост с всички сили на държавата и да се въведе нейното принудително посредничество във всички конфликти между труда и капитала. По силата на това постановление, всеки работник, който не се подчини на решението на Комисариата по труда (последната инстанция), можеше да бъде уволнен от работа без предупреждение и без заплащане – т. е. да бъде изхвърлен от собственника на завода. Държавата, макар и „социалистическа“, а правителството – „комунистическо“, си остава държава и защитава само интересите на Властта и Капитала. •

(със съкращения)

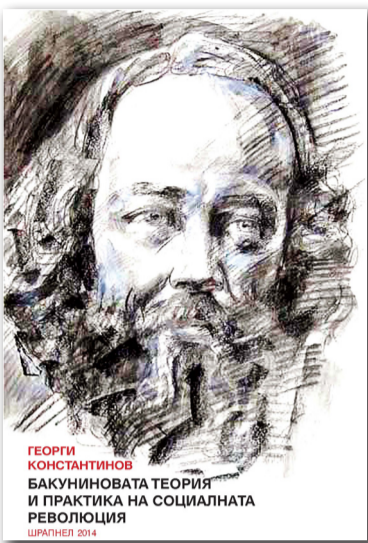
Берлин, март 1922 г.

Издание на Работническа издателска група в Република Аржентина, юни 1922 г.

Анатолий Горелик

НОВО АНАРХИСТКО ИЗДАНИЕ

Бакуниновата теория и практика

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ
БАКУНИНОВАТА ТЕОРИЯ
И ПРАКТИКА НА СОЦИАЛНАТА
РЕВОЛЮЦИЯ
ИЗДАНИЕ 2014

Излезе от печат новата книга на Георги Константинов **Бакуниновата теория и практика на социалната революция**.

Посветена на 200-годишнината от рождението на Бакунин, в нея авторът пише:

Книгата е предназначена за всички, които биха пожелали да разберат кои сме, от къде сме тръгнали, къде сме и накъде отиваме, а у нас да предизвика интереса ни към един съвременен „ПРОЧИТ НА БАКУНИН В НАЧАЛОТО НА XXI ВЕК“...

Изданието съдържа обширни цитати от произведения на Бакунин и за него, много от които се превеждат за първи път. Юрий Стеклов в края на IV том от своята биография **Михаил Александрович Бакунин, его жизнь и деятельность. 1814-1876**, пише:

Бакунин беше истински интернационалист, не на думи, а на дело неуморим и активен деятел на Световната революция. Страстен поклонник на свободата, той беше винаги готов да се втурне там, където се водеше бой за освобождението от тиранията и експлоатацията, да застане на страната на жертвата против мъчителя ѝ, дори ако той беше негов съотечественик.

...Пред нас застава пленителната фигура на вечния бунтовник в името на човешкото достойнство и свобода, който след всеки неуспех или грешка се навдигае с нова сила и юношеска бодрост, за да се хвърли в боя против света на несправедливостите и насилието. Обявявайки от ранна младост война на моя свят, Бакунин остана верен до край на задачата, която си

беше поставил в зората на своя живот. И никога не умееше като него да пробужда в обкръжаващите го „святото чувство на бунт“ и да възбужда в душите на последователите си непримирима ненавист срещу тържествуващото зло и готовност за героична саможертва в името на освобождението на унижените и оскърбените от съвременния строй. Неслучайно от приятелите и враговете той беше възприеман, като легендарния „старец от Планината“, който от непрестанно място разпраща по цялата земя своите емисари за разпалване на световния пожар, в който трябваше да изгори без остатък обреченията стар „ред“. Дори в това да се отразяваше напъленото въображение на еснафа, остава истината, че целият живот на Бакунин беше своегo рода героична епопея, която е съхранила до днес своето величие, способна да пробужда в новите поколения най-добрите им чувства и да ги зове към подражание в името на непрестанната борба със света на гнет и грабеж.

СМ

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура (в два тома) – Рудолф Рокер	10 лв	
14. Бакуниновата теория и практика на социалната революция – Г. Константинов	9 лв	
15. Михаил Бакунин – избрани страници за и от него	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоевн живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	3x7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизъм?	2,50 лв	
4. Отговор на една върваща – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 03.01.1826 г. избухва бунтът на декабристите в Южна Русия.
- На 06.01.1848 г. в Калюфер е роден Христо Ботев, пръв предмет на анархизма в България.
- На 06.01.1966 г. в Пловдив умира анархистът Петър Манджуков, участник в македонското движение, един от групата на „Гемиджииите“. Автор на книгата „Предвестници на бурята“.
- На 07.01.1923 г. в Ямбол се открива петата национална конференция на Федерацията на анархокомунистите в България (ФАКБ).
- На 08.01.1870 г. в Лондон умира руският революционер Херцен.
- На 09.01.1905 г. в Марсилия умира анархистката Луиз Мишел, участничка в Парижката комуна.
- На 10.01.1863 г. избухва въстание в Полша срещу руския царизъм.
- На 12.01.1898 г. Емил Зола обнародва знаменитото си „Аз обвинявам“.
- На 13.01.1900 г. в с. Попина е роден анархистът Никола Енчев Великов (Керенски), участник в анархистката чета „Братя Бълхови“ и в испанската революция 1936-39 г.
- На 14.01.1944 г. край Нова Загора в сражение с жандармерията е убит анархистът Деско Кръстев (Момчил).
- На 15.01.1809 г. в Безансон (Франция) е роден Пиер Жозеф Прудон.
- На 15.01.1978 г. в Кюстендил умира анархистът Боян Нешев, политемигрант във Франция и концлагерист в бившата България.
- На 16.01.1979 г. във Велико Търново умира Дончо Бълхов (Донски), четник в Клифаревската анархистка чета и участник в Испанската революция.
- На 17.01.1991 г. в Стамболийски умира анархистът Илия Донеф Петканов.
- На 18.01.1954 г. в Карловския Балкан са убити анархистите-горяни Христо Чолаков и Минчо Попов.
- На 19.01.1925 г. в сражение с полиция и войници на улица „Дж. Баучер“ в София са убити анархистите Стефан Тодоров и Христо Геков.
- На 20.01.1900 г. в Кюстендил е роден анархистът Тодор Ангелов (Божаната).
- На 24.01.1909 г. в гр. Търговище е роден анархистът Трушко Николов Трушчев, прекарал дълги години във фашистките и болшевишки концлагери и затвори.
- На 26.01.1902 г. в Павел Бана е роден анархистът Иван Рачев Иванов, активен деец и пропагандатор.
- На 26.01.1877 г. в Пловдив е роден Михаил Герджиков.
- На 26.01.1936 г. в София след тежко боледуване умира анархистката Янка Статева.
- На 29.01.1990 г. в Ракитово умира анархистът Георги Костадинов Зялков.
- На 30.01.1871 г. в Гюргево е роден г-р Параскев Стоянов, активен анархист, известен хирург и университетски преподавател.
- На 30.01.1924 г. в престрелка с полицията е убит анархистът Георги Попов от Клифаревската чета.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Величко Канев, Карлово	1040 лв
2. Костадин Зялков, Пазарджик	30 лв
3. Читател	10 лв
4. Александър Наков, Перник	10 лв
5. Желю Желев Влаев, Стара Загора	10 лв
6. Стефан Д. Попов, Пловдив	20 лв
7. Христо Томунов, Канага	70 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2015 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

